

De bekering van Naäman de Syriër

TEN VOORBEELD GESTELD

G.P.P. Burggraaf

REFORMATIE E-BOOK
HERZIENE EDITIE - 2012

G.P.P. Burggraaf

DE BEKERING VAN
NAÄMAN,
DE SYRIËR
TEN VOORBEELD GESTELD

*Ellende, verlossing en dankbaarheid
Rechtvaardigmaking en heiligmaking*

UITGEVERIJ "DE ROKENDE VLASWIEK"
POSTBUS 47 - 2820 AA STOLWIJK

REFORMATIE E-BOOK
HERZIENE EDITIE - 2012

Omslagillustratie: Naäman de Syriër,
door Eliza in vrede naar huis gezonden!

ISBN 90-76100-49-7

© COPYRIGHT BIJ UITGEVERIJ "DE ROKENDE
VLASWIEK" - STOLWIJK - 2002 - 2012

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.*

DE BEKERING VAN
NAÄMAN, DE SYRIËR
TEN VOORBEELD GESTELD

De Heere Jezus beëindigde eens een preek als volgt: *"Er waren vele weduwen in Israël in de dagen van Elias, toen de hemel drie jaren en zes maanden gesloten was, zodat er grote hongersnood werd over het gehele land. En tot geen van haar werd Elias gezonden, dan naar Sarepta Sidonis, tot een vrouw, die weduwe was. En er waren vele melaatsen in Israël, ten tijde van den profeet Eliza; en geen van hen werd gereinigd, dan Naäman, de Syriër. En zij werden allen in de synagoge met toorn vervuld, als zij dit hoorden. En opstaande, wierpen zij Hem uit, buiten de stad, en leidden Hem op den top des bergs, op denwelken hun stad gebouwd was, om Hem van de steilte af te werpen. Maar Hij, door het midden van hen doorgeslagen zijnde, ging weg", Lukas 4:27-30.*

Aan dit preekfragment van Christus moet een ieder zichzelf toetsen, want het gros belijders in onze dagen is zeer op het aangename gesteld, zoals die mensen die Christus aanvankelijk gaarne hoorden, maar toen Christus ging separeren tussen schijn en zijn, bleken al die aangename kerkmensen ineens bittere vijanden van Christus te zijn en wilde Hem van de steilte te pletter gooien.

Mensen die in geestelijk opzicht altijd uit zijn op het aangename zijn dikwijls zwanger van dodelijke haat als het gaat over de afsnijding van het vlees, ofwel de dood van de oude mens. Belijders de nog als een oude mens onder de Wet verkeren, zijn derhalve onbekeerd en onverzoend.

Och, geliefden, slaat er toch acht op, want er worden geen aangename mensen met God verzoend, maar vijanden!

In de gang van Naäman de Syriër komt duidelijk openbaar

dat de mens van nature een vijand is van zijn eigen zaligheid. Laat u zich vanwege dit feit niet weerhouden om dit boekje te lezen, want vijanden worden met God verzoend door de dood Zijns Zoons.

Je kunt hoog opgeven van de genade, maar de ware genade kan de scherpste separatie doorstaan, aangezien Gods ware volk der Wet gedood is en zichzelf kent als geheel vleeselijk, verkocht onder de zonde, en daarom roemt de levende Kerk in vrije genade alleen.

Er waren vele melaatsen in Israël, maar alleen de heidense Naäman de Syriër werd ervan genezen. Heidenen, hoeren en tollenaars gaan menige refobelijder voor in het Koninkrijk der hemelen, want Christus is niet gekomen om rechtvaardigen, maar verloren zondaars tot bekering, zoals ook Naäman, de Syriër, een verloren zondaar was.

De geschiedenis van Naäman de Syriër, zoals die opgetekend staat in 2 Koningen 5, is opmerkelijk, gelet op de wonderlijke gang die deze Syrische krijgsoverste gemaakt heeft om van zijn melaatsheid verlost te worden.

Het is een geschiedenis waarin veel geestelijke lessen verklaard liggen omtrent het handelen Gods met de mens tot zaligheid van zijn onsterfelijke ziel, in de orde van ellende, verlossing en dankbaarheid. Een orde die we zo bijbels verwoord vinden in de Heidelbergse Catechismus.

God is een God van orde in de weg van de waarachtige bekering. Die goddelijke orde treffen we ook aan in de genezing van Naäman, de Syriër, en naar ik op grond van Gods Woord geloof zowel naar ziel en lichaam beide.

De geschiedenis van Naäman is, zoals heel de bijbelse geschiedenis dat is, geïnspireerde heilshistorie en niet louter een geschiedkundig verhaal. Hoewel de zaligheid uit de Joden is, zijn er ook in de oudtestamentische tijd heidenen tot bekering gekomen, waaronder Naäman, de Syriër, en ik hoop u uit de Schrift te bewijzen, dat de genezing van Naäman, de Syriër, niet alleen zijn lichamelijke genezing

betrof, maar ook dat de man tot waarachtige bekering en het geloof in God gekomen is.

De genezing van Naäman is tevens een bijbels type voor de ware bekering, en al de geestelijke lessen die er aan vooraf gaan en erop volgen, zijn tot ons nut opgetekend. Mochten we er toch eens acht op slaan tot onze waarachtige bekering. In afhankelijkheid des Heeren zullen we aantonen dat Naäman, de Syriër, kennis heeft gekregen aan de drie stukken die nodig zijn te weten om in de enige troost te delen, namelijk ellende, verlossing en dankbaarheid. We overdenken:

- 1. De ellende van Naäman,**
- 2. De verlossing van Naäman,**
- 3. De dankbaarheid van Naäman.**

In afhankelijkheid des Heeren wensen wij eerst de ellende van Naäman overdenken en vervolgens Naäman's verlossing en dankbaarheid.

1. De ellende van Naäman

Naäman, de Syriër! Wie was deze Naäman eigenlijk? Hij was krijgsoverste over het leger van koning Benhadad van Syrië, een man van status, eer en aanzien. Deze hooggeplaatste militair had nogal een indrukwekkende staat van dienst. Er staat zelfs geschreven dat de HEERE de Syriërs verlossing had gegeven door deze Naäman. Dat wil toch wel wat zeggen dat een heidens generaal door de God Israëls was aangegord met kracht uit den hoge.

Een succesvolle krijgsoverste, die Naäman. Naäman was dus veldmaarschalk over het Syrische leger. Die hoge functie was hem niet komen aanwaaien. Daarvoor had die man duizend en één gevaren moeten trotseren tijdens de talloze veldslagen die hij had geleverd. Naäman was een held, een strijdbare held, niet voor een klein gerucht vervaard.

Ziet u het voor u, al die toeters en bellen op zijn uniform? Al die talloze onderscheidingstekens op zijn borst, die zijn wapenfeiten etaleerden, schitterden als parels in het licht van de zon.

Een gelukkige man, zou je zeggen. Die man had de lakens voor het uitdelen. Hij behoefde maar met zijn tong te klakken en zijn bende soldaten sprong terstond in de houding.

Als hij met zijn vingers knipte boog iedereen zich voor hem als een knipmes. Als hij tot jan soldaat zei: "Ga!" dan ging die zonder tegenspreken.

Als hij tot zijn sergeant zei: "Kom!" kwam die man al saluerend naar hem toe. Die man kon iedereen naar zijn hand zetten. Niet als een dictator, maar als een hooggewaardeerde aanvoerder die zijn sporen had verdiend door zelf aan het front te staan.

Naäman was geliefd onder zijn mannen en enorm populair. Hij was een man van eer en aanzien en tot aan de verste grenzen in de toenmalige wereld bekénd, berúcht en beroémd. Een soort George Patton zou je zeggen.

Die man had zich toch wel een positie verworven om jaloers op te worden, tenminste als we bij ons vlees te rade gaan. Het vlees zoekt altijd eer en aanzien, maar aan elk werelds licht kleeft wel één of andere schaduwzijde, behalve aan het Licht der wereld Wiens eigen ik ben.

Hoe beroemd en populair Naäman ook was, de man had een ongeneeslijke kwaal. Hij was een strijdbare held, doch melaats...!

We kunnen ons een naam verwerven die klinkt als een klok -al of niet over de rug van een ander- een hoge positie op de maatschappelijke ladder bereiken, een fortuin aan geld bezitten, maar als we niet meer hebben dan dat, weten we niet dat we slechts arm, blind, jammerlijk en naakt zijn voor God onze Schepper.

Van nature zijn we, net als Naäman, melaats, van onze hoofdschedel tot onze voetzool toe.

Dat zal voor die man een ontdekking geweest zijn! Melaatsheid begint echter altijd met een klein wit plekje. Naäman zal er wel een zalfje op gesmeerd hebben, maar het hielp niets, de melaatsheid breidde zich snel uit. Het werd dus gaande erger met die Naäman.

Tenslotte zal hij het wel hebben uitgeroepen: "Nu ben ik gáns melaats, onrein, onrein...!"

Toen Adam en Eva hun naaktheid ontdekten, probeerden zij zich te bedekken met wat vijgenbladeren. Maar die vijgenbladeren verraadden juist dat zij naakt waren.

Ja, een mens stelt wat in het werk om zijn schande voor God te bedekken, tenminste, als we nog een sprekend geweten hebben.

Weet u wat onze ellende van nature is? Dat we onze ellende niet kennen en erkennen.

Naäman moest zijn ellende niet alleen inleven, ook de uitleving was voor iedereen zichtbaar, want hij was melaats. Melaatsheid was in de toenmalige wereld de ergste ziekte die er bestond en genezing was praktisch onmogelijk.

Aan deze ziekte zat dus de dood verbonden.

Als God in ons leven komt, is de dood eraan verbonden.

Nu kunnen we de dood aankijken, dat is op zich huiveringwekkend, maar als de dood óns gaat aankijken, is sterven onvermijdelijk en sterven is God ontmoeten!

Ik kom haast geen mensen tegen die niet naar de hemel willen, maar mensen die bekeerd willen worden zoals God Zijn volk bekeert, ben ik nog nimmer tegengekomen.

Als u denkt gewillig te zijn om tot God bekeerd te worden, weet u nergens van.

Als God een mens bekeert blijkt die mens doorgaans nog onwilliger als een stier die naar de slachtbank geleid wordt.

Als Gods uitverkoren volk aan haar schuld ontdekt wordt met de daaraan verbonden straf -de drievoudige dood- en zij zou de schuld kunnen afkopen, zou ze het direct doen.

Als God je in het gericht betreft, wil je alles, behalve dat. 't Is

dat God God is, anders werd er niet één mens bekeerd, want we zouden allemaal zonder onderscheid afhaken.

Van nature geloven we er niets van, maar dat komt omdat we God niet kennen.

Geliefden, kennis der ellende vloeit voort uit de kennis Gods. Er bestaat geen zelfkennis zonder Godskennis.

Je kunt om bekering bidden, dat is noodzakelijk, maar als de Heere je gaat verhoren, kom je openbaar als een bittere vijand van God en van vrije genade.

Daarvan komt God niet onder de indruk, want vijanden worden met God verzoend door de dood Zijns Zoons.

De Heere weet wat van Zijn maaksel zij te wachten. Van nature is een mens dus een bittere vijand van de ware bekering, want er is niemand die goed doet en God zoekt, ook niet tot één toe. *"De HEERE heeft uit den hemel neder gezien op de mensenkinderen, om te zien, of iemand verstandig ware, die God zoekt. Zij zijn allen afgeweken, te zamen zijn zij stinkende geworden; er is niemand, die goed doet, ook niet één!" Ps. 14:2-3.*

U zegt: "Als er toch geen doen aan is, kan ik mijn bidden om bekeerd te worden wel nalaten."

Moet u doen, moet u echt doen! Als ik u van het bidden kan weerhouden, weet u niet eens wat bidden is.

Ach, erkende u het maar dat er geen doen aan is om bekeerd te worden, dan zou u het bidden niet kunnen nalaten.

Van nature bidt een mens niet eens om bekeerd te mogen worden, daarvoor moet je namelijk gans melaats zijn en dat zijn we, stuk voor stuk, maar er is niemand die het gelooft!

En als God het u doét geloven, is het een wonder als een mens om bekering en genade gaat smeken en niet in vloeken uitbarst!

We zullen eerst even kijken hoe het Naäman vergaat. Naäman, de Syriër, was dus gesteld over het leger van koning Benhadad en zijn legerdivisies ondernamen dikwijls

rooftochten tot diep in de omliggende landen om buit te veroveren, slaven te maken en stukken land te annexeren. En tijdens een van die rooftochten waren de bendes van Naäman het land Israël binnengevallen en hadden een klein Joods meisje geroofd en gevangelijk meegevoerd.

Dat meisje werd niet in de gevangenis geworpen en ook niet als slavin op de zwarte markt verkocht, maar in dienst gesteld van Naäman's huisvrouw.

Dat lag niet aan de mildheid van Naäman, maar aan Gods voorzienigheid. God kan er een oorlog voor ontketenen om één ziel te redden van het eeuwig verderf. Hier gebruikt de HEERE een Joods godvrezend meisje als middel voor Naäman, de Syriër. Ik zeg als middel.

Sommigen hameren tot vermoeiens toe op de middelen, maar dat meisje hamerde op een ander Aambeeld: de God van Israël. Dat meisje was al jong evangeliste, waarbij de huidige evangelisten niet in de schaduw kunnen staan.

Als ze kennis neemt van de dodelijke kwaal waarmee haar heer is bezet, vertelt ze haar meesteres van de profeet des HEEREN die in Samaria woont. *“Och of mijn heer ware voor het aangezicht van den profeet, die te Samaria is, dan zou hij hem van zijne melaatsheid ontledigen”, vers 3.*

God legt het onvoorwaardelijk Evangelie aan onze voeten, nog vóór dat we om genezing gebeden hebben.

Maar een mens slaat er geen acht op, totdat we onze melaatsheid ontdekken en niemand meer zorg draagt voor onze ziel. Dan gaat het niet om één zonde, maar dan komen we erachter gáns melaats te zijn, van de hoofdschedel tot de voetzool toe.

Als u bezorgd bent om één zonde, heb ik geen hoop voor u, maar als u gáns melaats bent, ja, dan is er nog doen aan, want God doet alles of niets. Hij reinigt u geheel of helemaal niet. Christus' bloed reinigt van alle zonden, ineens en voor altijd. Men spreekt weleens over de vergeving der zonden als een herhaald gebeuren in het leven der genade, maar als

we gereinigd zijn, wast Christus alleen onze voeten. *“Die gewassen is, heeft niet van node, dan de voeten te wassen, maar is geheel rein”, Joh. 13:10.*

Wij wassen geen voeten, totdat eerst Christus onze voeten wast. In de rechtvaardigmaking worden we dus gehéél gereinigd, totaál vernieuwd, maar in het leven der heiligmaking hebben we alleen voetwassing van node, omdat we met onze voeten gedurig in de zonden lopen.

U kunt dat ontkennen, maar dat helpt u niet, want als u de voetwassing niet van node hebt, hebt u geen deel aan Christus.

Petrus wilde helemaal gereinigd worden tijdens de voetwassing, maar hij was al rein om het Woord dat Christus tot hem en de andere discipelen gesproken had.

Christus laat duidelijk aan Petrus blijken dat de vergeving der zonden ná ontvangen genade niet bestaat uit totale reiniging, want die geschiedt geheel, ineens én voor altijd met de rechtvaardigmaking. Degenen die de totale reiniging leren ná ontvangen genade, zijn dus rooms. Want die rein zijn -dat zijn degenen die een nieuw hart hebben- hebben alleen de voetwassing van node, dat ziet op de reiniging van de deurposten van ons vernieuwde hart.

Naäman was gans melaats en moest nog geheel gereinigd wórden. Hij verneemt de hoopvolle boodschap van het Joodse meisje middels zijn vrouw en gaat ermee naar de koning. Weet u wat ik nu zo wonderlijk vind? Dat noch Naäman, noch de koning van Syrië twijfelen aan die boodschap van dat Joodse meisje. Weet u wat ik hierin zie?

Dat God door middel van dat meisje sprak als Machthebbende. Als God er niet in geweest was, zou Naäman van het advies van dat Joodse meisje zich niets hebben aangetrokken en zijn koning helemaal niet.

Immers, Syrië en Israël waren vanouds aartsvijanden van elkaar. De koning van Syrië maakt er echter direct werk van. Hij schrijft een aanbevelingsbrief aan koning Joram van

Israël omwille van zijn knecht Naäman.

Die Syrische koning had nu eenmaal niet meer licht en hield de koning van Israël -die zijn residentie in Samaria had- voor de profeet.

Het Joodse meisje had over koning Joram echter met geen woord gerept, maar sprak van de profeet Eliza.

Maar de koning van Syrië was een heiden en heidenen zoeken op prinses te betrouwen waar geen heil te vinden is.

Een mens van nature zoekt het overal, behalve bij God. We vinden God best, maar we houden Hem voor 't lest.

Naäman gaat op reis, met de brief van de koning in zijn zak, richting Samaria. Hij neemt een fortuin mee, namelijk tien talenten zilver en zesduizend sikkelen gouds en tien wisselklederen. Eén talent zilver weegt ongeveer 35 kilogram, dus had Naäman 350 kilo zilver bij zich, plus zesduizend sikkelen gouds. Eén sikkel goud weegt ruim elf gram, dus had hij 66 kilogram goud bij zich en daarbij nog tien wisselklederen. Al met al een fortuin.

Naäman wilde dus met 416 kilo edelmetaal zijn ziekte afkopen, om nog maar niet te spreken over de waarde van die tien wisselklederen.

Ja, van nature willen we onze schuld afkopen met dit doen en dat nalaten. Ieder mens heeft de Wet in zijn leden en de Wet eist betaling, waaraan wij menen te kunnen voldoen, in het kader van de algemene overtuigingen des Geestes.

We hebben het gezien in ons land, tijdens de Tweede Wereldoorlog. De kerken zaten propvol, maar zodra het gevaar werd afgewend in 1945, ging de massa over tot de orde van de dag, omdat de Wet bij het gros mensen niet was ingekomen als Wet, en dan leef je rustig verder als de benauwdheid weer over is.

Het is een wonder als we onze melaatsheid voor God hebben leren kennen. Dat is een openbaring, daar kom je niet achter met een algemene gewetensovertuiging, noch door één of

andere bijbelcursus.

Naäman heeft er niet voor hoeven studeren om te weten dat hij melaats was. Eertijds was hij niet melaats, maar nu wel. Dat kon die man niet tegenhouden noch bewerken.

Die man liep dus met de dood in zijn schoenen, want melaatsheid was een dodelijke ziekte en ook een schuldige ziekte.

Immers, aan onze geestelijke melaatsheid ligt een schuld ten grondslag, namelijk onze diepe val in Adam. We hebben dat oordeel moed- en vrijwillig over ons heen gehaald, dus dragen we daarvoor zelf de verantwoordelijkheid.

Zolang we onbekeerd voortleven, leven we op eigen kosten en houdt God ons verantwoordelijk voor al onze daden. Sommigen leren die verantwoordelijkheid ook ná ontvangen genade, maar dat is paaps, want ná ontvangen genade leven we op kosten en voor de verantwoordelijkheid van Christus. Ik geloof zelfs op grond van de Schrift, dat alle onwedergeboren uitverkorenen leven voor de verantwoordelijkheid van Christus, want Hij is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven, als zij nog zondaars waren, dus nog in de zonden leefden.

De uitverkorenen worden niet het eigendom van Christus in de wedergeboorte, dat zijn ze al van eeuwigheid, krachtens de uitverkiezing en het genadeverbond, hetwelk gesloten is tussen de Vader en de Zoon en in Christus met de ganse Kerk. De vergeving der zonden geldt namelijk voor verleden, heden en toekomst. Een onwedergeboren uitverkorene is dus onsterfelijk voor zijn bekering.

We gaan verder.

Bepakt en bezakt kwam Naäman tot koning Joram, zoon van Achab, koning over de tien stammen Israëls.

Ja, een mens zou met het fortuin van Naäman op zijn rug de wereld wel willen rondkruipen om zijn schuld af te kopen.

't Gaat niet, mensen, 't gaat niet. Weet u wat in deze geschiedenis getekend wordt? Wet en Evangelie!

Naäman gaat namelijk niet rechtstreeks naar de profeet Eliza, maar laat zijn genezing aan de gunst van koning Joram gelegen liggen.

Naäman gaat wel de ordelijke weg, maar hij komt met de koning van Israël in de dood uit. We komen met de Wet in de dood uit. Dit is de weg, wandel in dezelve!

Van nature houden we de Wet voor het Evangelie en daarmee de dood voor het leven.

Je kunt God wel tienduizend dollar aanbieden om je schuld af te kopen, maar God eist in Zijn Wet geen geld maar volmaakte gehoorzaamheid. Simon de tovenaer wilde de gave Gods voor geld kopen, maar Petrus zei tot hem: "Uw geld zij met u ten verderve."

De Wet krijgt echt geen medelijden met je, ook al ben je op sterven na dood.

Naäman zag er goed beroerd uit en liep met de dood in zijn schoenen. Ook al zijn we gans melaats door de zonde, is de Wet een bloedwreker en spreekt de Wet een absoluut vonnis uit over een voortvluchtige zondaar.

Er is maar één uitweg: de Vrijstad, Christus.

Als u geen directe haast maakt de Vrijstad te bereiken, zondaar, zal de bloedwreker u aanstonds als een schuldeiser overvallen! Ernstig doen helpt niet, goede werken evenmin. Vliéd't de toekomstige tóór'n!

Hoe? Door je best te doen? Door de dogmatiek eropna te slaan? Nee, geliefden! Geloof alleenlijk! De kortste weg om te geloven is *te geloven*.

Dat dit feit het onmogelijkste voor de mens is wat op aarde bestaat, komt ook in deze geschiedenis wel openbaar. Het ware geloof staat of valt namelijk met het 'gestorven zijn' aan de Wet, maar dat is een ontzaggelijk heilgeheim en met het verstand niet te doorgronden, noch uit te leggen.

Als koning Joram de aanbevelingsbrief van koning Benhadad gelezen heeft, scheurt hij zijn klederen, ten teken van grote ontsteltenis.

Koning Joram had blijkbaar een slecht geweten, want die brief van koning Benhadad brengt hem tot wanhoop. Hij roept het uit: "Ben ik dan God, om te doden en levend te maken? Die Syrische koning weet heel goed dat ik die melaatse man niet kan genezen. Hij zoekt een oorzaak tegen mij om mij de oorlog te verklaren."

Iemand met een slecht geweten voelt zich altijd bedreigd. Dat is geestelijk ook zo. Door de algemene overtuigingen van de Heilige Geest weet een mens zich een heimelijke vijand van God en Christus. Van nature zien we niets in Christus, maar zien Hem als een bedreiging voor ons vlees, met alles wat daaraan verbonden is.

Wat voor Naäman een aanbevelingsbrief was, was voor de koning van Israël een dreigbrief. Wat voor de één een zegen is, is voor de ander een vloek.

Voor weinigen is Christus persoonlijk de Gegevene des Vaders, vol van genade en waarheid. Voor de grote rest is Christus een steen des aanstoets en een rots der ergernis.

De oude Simeon heeft omtrent het Kindeke Jezus het volgende voorzegd. "*Zie, Deze wordt gezet tot een val en opstanding veler in Israël, en tot een teken, dat wedersproken zal worden*", Luk. 2:34.

Het Evangelie van vrije genade is voor velen een reuke des doods ten dode en voor sommigen een reuke des levens ten leven. Gods volk leert zowel de reuke des doods ten dode kennen als de reuke des levens ten leven.

Zolang we ons kunnen vermaken in de wereld met eten, drinken en vrolijk zijn, zullen we ons om Christus niet bekommeren. Dat kan ook op een vrome manier.

De brede weg is bezaaid met zogeheten integere kerkmensen, die op een subtiële of publieke manier 'de sekte van Jezus de Nazarener' haten en vervolgen.

Op welke weg loopt u, geliefde hoorder? Op de brede of de smalle weg?

Als je in de kerkelijke wandelgangen je oren goed open zet,

is het een wonder dat er nog één mens verloren gaat. Geliefden, weet u wat de tegenwoordige melaatsheid is van de gevestigde kerk? Allemaal bekeerd of allemaal onbekeerd! Allemaal op de brede of allemaal op de smalle weg. We gaan of allemaal ten hemel of allemaal naar de eeuwige verdoemenis, want dan ga je tenslotte niet alleen.

Als er vandaag een tweede Luther zou opstaan die zijn stem zou verheffen tegen het rooms katholicisme in de huidige gereformeerde theologie en gelijknamige kerken, zou die man aan meer vervolging bloot staan dan Luther I ooit heeft ervaren.

Je mag de belijdenis onderschrijven, liefst collectief, maar je moet het in onze dagen niet hebben over de religie van de belijdenis, dus over het afsnijdende en inplantende werk van de Heilige Geest in de persoonlijke toepassing van het heil. Er zijn altijd wel veel bondelingen, maar weinig verdoemelingen. Gods volk wordt evenwel eerlijk zalig, door een weg van recht.

Naäman, de Syriër, loopt echter op de brede weg en dat is die man gewaar geworden. Dat is op zich al een wonder, want geen mens gelooft van nature dat hij onbekeerd en reeds veroordeeld is.

Als een mens krijgt te geloven dat hij melaats is van de hoofdschedel tot de voetzool toe, wordt de rust opgezegd. Rust noch vrede wordt gevonden, om mijn zonden...

Je kunt jezelf wel een gelovige noemen, maar je moet maar eens in je melaatsheid geopenbaard worden, zoals Naäman, de Syriër. Dan wordt het sterven en sterven is God ontmoeten. Naäman kon zijn melaatsheid niet meer bedekken met zijn gala-uniform, want de onreinheid was van zijn gezicht af te lezen.

't Was een strijdbare held, de schrik van het Midden Oosten, maar de man was melaats en ten dode opgeschreven.

Wat zal een melaats mens niet geven voor zijn leven? Alles toch zeker!

Daar gaat hij, de Syrische legeroverste, de aanbevelingsbrief van de koning in zijn binnenzak. Zijn reis loopt aanvankelijk echter op niets uit, want de koning van Israël kan hem niet helpen. De Wet kent geen genade.

Ja, Naäman, je had het moeten weten dat je op prinsen geen betrouwen kunt stellen, al is het ook de koning van Israël.

Als een mens ontdekt wordt aan zijn zonden, zoekt hij het overal, behalve bij God.

Die bloedvloeiende vrouw had alle ziekenhuizen en alle doktoren afgelopen, maar niemand had haar van haar dodelijke kwaal kunnen genezen. Uiteindelijk komt ze plat op de grond terecht, achter de voeten van Jezus, om de zoom van Zijn kleed aan te raken en ze werd terstond van haar dodelijke kwaal genezen.

Verloren zondaren! Wendt u tot Jezus tot behouding van uw onsterfelijke ziel, op genade of ongenade en dat valt eeuwig mee, want de Zoon des mensen is niet gekomen om verloren zondaren te verderven, maar om die te behouden.

Christus hoeft Zijn klederen niet te scheuren zoals koning Joram dat deed, want het kleed van Christus is tot genezing der ziel en in dat kleed van Christus, in die mantel der gerechtigheid, kunnen wij voor God bestaan.

Koning Joram beleed de macht niet te hebben om te doden en levend te maken, doch van Koning Jezus gaat almacht uit, zelfs van Zijn kleed, tot genezing van ten dode gedoemde zielen.

Gelukkig voor Naäman dat koning Joram zijn klederen scheurde nadat hij de aanbevelingsbrief gelezen had, want dat gerucht verspreidde zich als een lopend vuurtje door de stad Samaria. Koning Joram had beter zijn hart kunnen scheuren en niet zijn klederen, want dan had hij de Wet van Christus kunnen vervullen en in het leed van Naämans dodelijke kwaal kunnen delen, maar ook in de vreugde van Naämans genezing.

Het gerucht dat de koning zijn klederen had gescheurd,

komt echter ook de profeet Eliza ter ore en direct stuurt hij een bode naar de koning, met de vraag: "Waarom hebt gij uw klederen gescheurd?"

Met andere woorden: *"Scheurt uw hart en niet uw klederen, want er is een God Die leeft en op deez' aarde vonnis geeft."*

De geloofsbelijdenis van koning Joram ten aanzien van Gods almacht, stond op gelijke voet met het geloof van de duivelen, want ook die geloven dat God alleen de macht heeft om te doden en levend te maken, maar zij sidderen. De duivel kan wel je kleedje scheuren, maar niet je hart.

Je kunt een hoop kabaal maken, maar God ziet alleen naar een verbrijzeld hart en naar een verslagene van geest, en die voor Zijn Woord beeft.

Koning Joram siddert wel voor het woord van de Syrische koning, maar hij vreesde niet voor het Woord van de Koning der koningen, want hij deed -net als zijn vader Achab- kwaad in de ogen des HEEREN.

Die man had wel consciëntie-knepen omtrent zijn eigen huid, maar bekommerde zich niet om zijn land en volk, laat staan om de huid van een buitenlander.

Die Kaïnsgeest: "Ben ik mijns broeders hoeder?" leeft van nature in ons aller hart.

Er is daarom geen enkele reden dat wij ons boven koning Joram zouden verheffen, want genade komt altijd van Gods kant, niet van onze kant.

Mensen maken elkaar dikwijls blij met niks, maar God verblijdt Zijn volk in Christus met een eeuwige blijdschap. Eliza beval koning Joram om Naäman tot hem te zenden, want het ging Eliza maar om één ding, namelijk om de eer van de God van Israël. Immers, het was nu overal bekend dat Naäman gekomen was met een verzoek om genezing bij de koning, maar de koning had gefaald en nu neemt Eliza het op voor de ere Gods, zonder de pretentie te hebben Naäman te kunnen genezen. Eliza droeg het beeld van Christus.

Christus is in de eerste plaats niet gekomen om zondaren

zalig te maken, maar om de eer van Zijn Vader op te luisteren door de Wet te vervullen en haar vonnis te ondergaan. Ja, Hij is Sions betalende Borg voor de Vader én in de toepassing voor al de Zijnen.

Koning Joram was aan dat leven in Christus vreemd. Hij zat alleen over zichzelf in de war en was om de eer van Gods Naam niet bekommerd.

Koning Joram maakt een hoop kabaal. Een mens zonder gebedsleven maakt altijd een hoop kabaal. Eliza komt dat ter ore en stuurt een bode naar de koning, met tweeërlei verzoek. In de eerste plaats krijgt koning Joram een vermaning van Eliza, *"Waarom hebt gij uw klederen gescheurd?"*

Eliza bedoelt eigenlijk te zeggen, "Is de God van Israël zo nietig in uw ogen dat gij niet eens Zijn aangezicht gezocht hebt in deze zaak?"

Koning Joram had in het geheel geen goede gedachten van God, laat staan dat hij geloofde in Gods trouw en genade. Achter de inhoud van de aanbevelingsbrief van de Syrische koning omtrent Naäman zoekt koning Joram een bedreiging. Feitelijk verdraait Joram de woorden van de Syrische koning. Godsdienstige mensen voelen zich altijd aangesproken en dezulken verdraaien altijd de woorden van de rechtvaardigen en leggen de Bijbel altijd ten gunste van zichzelf uit. De zonde van de achterdocht staat gelijk aan de zonde van het valse getuigenis geven tegen de naaste. Ik heb er genoeg van meegemaakt, zelfs van mensen die zich voor een kind van God uitgeven. Achterdocht baart valse verdachtmakingen en dat is een wettische geest, want de liefde denkt geen kwaad.

Achterdochtige mensen zijn altijd snel op hun vrome tenen getrapt en als zij bijbels getoetst worden, gaan zij van zich afslaan, om te bewijzen dat ze niet melaats zijn, zoals Naäman melaats was.

Om die reden zijn we ook geroepen de Wet bijbelsscherp te

preken, om dezulken hun vijandschap te openbaren, opdat zij mogelijk als vijanden met God verzoend zouden worden.

Een scherpe wetsprediking is niet bedoeld tot onze ondergang, maar met het oog op ons eeuwig behoud, want vijanden worden met God verzoend.

Is dat geen ruim Evangelie? Al die zalvende preekjes van tegenwoordig kweken wel een massa 'bekeerde mensen', die van hun drek niet gewassen zijn.

Je kunt je klederen wel scheuren, maar dat helpt je niet wezenlijk. Scheurt uw hart en niet uw klederen en val uw God te voet als een blakende vijand van vrije genade. Je kunt God toch niet bedriegen door niet te willen zijn die u bent. Naäman kon zijn stand niet meer ophouden, want hij liep met de dood in zijn schoenen.

Van nature lopen wij allemaal met de dood in onze schoenen, maar wie weet het? Wie erkent het? Wie voelt het? Wie beweent het? Wie billijkt het?

Ik weet wel iemand, namelijk het beest dat 'Asaf' heet, als hij Christus ziet staan in het hemels heiligdom in zijn plaats. Dan wordt Asaf die hij is, een groot beest voor God.

Geliefden, de koning van Syrië had dus koning Joram verzocht middels die aanbevelingsbrief om Naäman te ontledigen van zijn melaatsheid. Dat verzoek beschouwt koning Joram echter als een oorlogsverklaring, waarop hij zijn klederen scheurt. In plaats dat hij Naäman naar de profeet Eliza verwijst, heft hij zijn handen wanhopig omhoog en rukt zijn klederen aan stukken. Als het aan koning Joram gelegen had, was Naäman onverrichter zake naar zijn land teruggereisd, zoals hij gekomen was.

Als het aan ons gelegen is, komen we niet verder in de bekering dan van de kroeg tot de kerk, om ten laatste als een hond tot ons uitbraaksel terug te keren.

Gelukkig voor Naäman dat er nog een man Gods in de stad woonde en het geval ter ore komt, anders had die arme Syriër zijn laatste reis moeten maken.

Eliza wint er geen doekjes om en zegt tegen koning Joram waar het op staat. "U lijkt wel zot, om uw klederen te scheuren, breng die Naäman tot mij en hij zal weten dat er een profeet des HEEREN in Israël is."

Eliza zet hiermee ook de SGP in haar hemd, want deze taal durven de SGP-kamerleden niet te bezigen jegens de regering, omdat ze bang zijn voor eigen positie. De SGP raadpleegt liever de waarzegster van Endor dan Gods geoefende volk.

Tegenwoordig noemt men de taal van Eliza de strijd tegen vlees en bloed, maar zulke praat laat Eliza, en al Gods ware getuigen met hem, Siberisch koud. Paulus zegt in Galaten 4:16: "*Ben ik dan uw vijand geworden, u de waarheid zeggende?*"

De profeten en de apostelen hebben geen blad voor hun mond genomen als het ging om de ere Gods.

Eigenlijk zegt Eliza: "Breng die Naäman tot mij, en hij zal weten dat Israëls God God is."

Koning Joram, die Naäman liever kwijt dan rijk is, geeft de Syrische overste te verstaan waar Eliza woont en even later staat de Syriër voor de deur van het huis van de profeet.

"Nou zal het gebeuren", denkt Naäman, "de profeet zal naar buiten komen, de Naam des HEEREN aanroepen, vervolgens met zijn hand over mijn lichaam strijken en ik zal genezen zijn."

't Liep wel wat anders dan Naäman gedacht had, want niet Eliza, maar zijn knecht Gehazi komt naar buiten en geeft Naäman een recept, waar de Syriër zijn neus voor op haalt.

"Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan en uw vlees zal u wederkomen en gij zult rein zijn."

Bij het horen van die worden, loopt Naäman rood aan van kwaadheid en barst in woede uit... "*Zijn niet de Abana en de Farpar, de rivieren van Damascus, beter dan alle wateren Israëls; zou ik mij in die niet kunnen wassen en rein worden?*"

Ja, dat is nu een mens ten voeten uit, want van nature acht

de mens het bloed van Christus onrein. Dat is de geestelijke les die erin ligt.

Geen mens wil door recht verdoemd en door recht verzoend en gereinigd worden in het bloed van Christus, tenzij God de mens betreft in het gericht met Hem.

Vol grimmigheid wendt Naäman de teugels, laat deze over de paardenruggen knallen en laat een stofwolk achter zich.

Ja, dat is nu de mens ten voeten uit!

Deze heidense Naäman bewijst overduidelijk wie een mens van nature is, namelijk een vijand van zijn eigen zaligheid, zonder enige uitzondering.

Van nature wil er geen mens bekeerd worden zoals God een mens bekeert. We willen wel zalig worden, wel in de hemel komen, maar op een door ons voorgeschreven manier.

Nu heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de Wet; opdat Hij degenen, die onder de Wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden.

“Ja maar, daar moet ik niets van hebben”, briest Naäman. “Ik wil wel zalig worden; niet als een verloren zondaar, maar als een gezagsdrager. Dacht je dat ik voor die vuile Jordaan mijn wagen uitkom? Nee, dan kennen ze Naäman, de Syriër, nog niet! Die man Gods kan naar mij toekomen, en anders hoeft het voor mij nóóit meer. Je denkt toch zeker niet dat zo’n belangrijk heer als ik ben door de knieën gaat voor zo’n verachtelijke knecht? Laat staan dat ik gehoor geef aan zijn bevel om mij -nog wel liefst zevenmaal- in die vuile Jordaan te wassen! Wat een vernedering! Ik blijf nog liever melaats, dan dat ik mij was in die verachtelijke, vuile Jordaan. Heb ik daarvoor die lange reis gemaakt? Bonjour!”

Nee, een mens wil niet door het bloed van de Knecht des Heeren gereinigd worden, want dan moet het ‘ik’ eraan. Dan moet er een heel mens aan. Dat is de verachtelijkste weg voor het vrome vlees. En het is toch zo’n lieve weg, mensen.

Maar we zoeken het, net als Naäman, bij het verkeerde

adres. De Wijzen uit het Oosten zochten het ook bij een aardse koning, maar ze waren wel aan het verkeerde adres. Niemand zoekt het Kind van Bethlehem in een beeststal, in de Jordaan, tenzij onze ogen ervoor geopend worden.

Weet u waar u Christus kunt vinden? In het water van de Jordaan, in de beeststal van een boer in Bethlehem.

Ja, daar moet je een verloren mens voor zijn, om Christus dierbaar te achten, zoals de herders in Efratha’s velden.

“En zij kwamen met haast...”

Wist u wat die erfwachters van de hel uit Efratha’s velden stuk voor stuk hebben uitgeroepen? “Welkom, lieve Heere Jezus, in de beeststal van mijn hart!”

O, geliefden, wij moeten met Christus begraven worden door Zijn Doop in Zijn dood, opdat we ook met Hem zullen leven.

Dacht u dat een mens daarvoor voelt, laat staan daarvoor kiest? Gelukkig dat er een uitverkiezing Gods is, anders werd er niet één zondaar gereinigd.

Als de Heilige Geest ons boze hart blootlegt, dan willen we alles, behalve zalig worden. Wij willen wel zalig worden, maar met behoud van lijf en leden. Als mijn ‘ik’ maar op de troon kan blijven zitten, mag God mij wel zalig spreken.

Maar zo doet God het niet, nee, Sion zal door récht verlost worden en de wederkerenden door gerechtigheid.

Kijk, daar gaat Naäman, vol gas over de brede weg, richting eeuwige ondergang.

Dat is uw en mijn beeld van nature, geliefden.

Naäman was de verlossing aangeboden, maar hij had die met opgeheven hand verworpen. Grimmig als hij was, ging hij de weg van God af.

Onze bondsbreuk in Adam is een repeterende breuk. Het Evangelie van vrije genade wordt ons om niet aangeboden, maar als God ons niet overbuigt, moeten we er niets van hebben, mensen. We willen wel verlost worden en voor Jezus kiezen, maar niet onze ellendestaat aanvaarden.

We willen wel een Jezus als voorbeeld, maar niet de dood in

met Jezus door het geloof.

Een mens hangt aan het leven, maar we willen er niet van weten dat we dood zijn in zonden en misdaden.

Als we niet weten waarvan we verlost moeten worden, waarom zouden we dan een Zaligmaker zoeken?

Maar met de ellendekennis op zich kom je er ook niet, hoe noodzakelijk die kennis ook is. Ellendekennis is nog geen wedergeboorte, hoe diep die ook gaan kan. Als de ellendekennis u niet uitdrijft naar het kruis van Golgotha, dan zal u met de wereld desgelijks vergaan.

Zonder ellendekennis van de slangen gebeten te zijn, zal u de noodzakelijkheid echter nooit inzien om op de verhoogde slang, op Christus, te zien.

Och, geliefden, zoek waarachtig ontdekt te worden aan uw verloren adamsbestaan, wie weet, u mocht tot uzelf komen, gelijk die verloren zoon, die niets meer te verliezen had en opstaande tot zijn vader ging, op genade of ongenade.

Zover was Naäman nog niet, want hij wilde nog genezen worden buiten het recht om, buiten het Woord om, buiten het Evangelie om. Hij wilde op een voor hem waardige wijze genezen worden, maar niet in de weg van vernedering en ontbloting.

Naäman, de Syriër, wist evenwel zeker dat hij melaats was en dus ging die man op zoek naar een geneesmeester. Maar toen het recept voor zijn genezing hem niet aanstond, keerde hij terug, gelijk een hond tot zijn uitbraaksel.

Een mens gaat niet verloren, hij is verloren en daarom hebben wij aan de kennis van Gods wegen geen lust.

Geliefden, wij hebben de dood verkozen boven het leven en dat komt iedere dag in ons leven openbaar. Als God geen God was, werd er geen mens zalig, al zouden we vijf kwartier in een uur vasten en acht dagen in een week aaneengesloten bidden.

Weet u wat nu zo neerbuigend goed is, geliefden?

Dat God een stel evangelisten met Naäman meegezonden

had, die Naäman overreden om toch op de woorden van de profeet acht te slaan.

U ziet, áls een mens verloren gaat, loopt hij over de ingewanden van Gods barmhartigheid naar de hel. Ziende op de algenoegzaamheid van Christus, hoeft er geen mens verloren te gaan, want God wandelt ons dagelijks achterna met Zijn goedheid. Ziende op de barmhartigheid Gods in Christus, is het eigenlijk een wonder dát er mensen verloren gaan.

Ach, geliefden, slaat toch eens acht op het dierbaar Evangelie. *“Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe”, Joh. 3:16.* Weet u waarom de mens er geen acht op slaat? Omdat hij niet gelooft dat hij één en al wereld is.

De Farizeeën dachten ook zo gunstig over zichzelf, maar Christus zeide tot hen: *“Hoeren en tollenaars zullen u voorgaan in het Koninkrijk der hemelen.”*

Waarde lezers, gedenk aan de vrouw van Lot, want er kan zoveel zijn wat het toch niet is, maar het zwakste geloof in Christus is voor eeuwig genoeg. Als het voor Naäman nog kon, dan zou het voor ons ook nog kunnen, bij God vandaan.

Tot hiertoe hebben we gedeeltelijk de ellende van Naäman overdacht, kon en mocht het geweest zijn tot de dood van onze oude mens. Het loopt echter niet over het stuk der ellende, maar over de verlossing der ziel in Christus en we wensen aan de hand van de verlossing van Naäman de geestelijke verlossing in het rechte licht te zien en te verklaren.

Naäman was dus op aanraden van dat Joodse meisje naar Israëel gegaan, om van zijn melaatsheid verlost te worden. Dat Joodse meisje was niet uitgezonden door een zendingsorganisatie, maar naar Syrië meegevoerd door de soldaten van Naäman en zo was dat meisje bij de vrouw van

Naäman te werk gesteld en dat was Gods aanbiddelijke voorzienigheid. Zending komt niet tot stand door hetgeen kerken organiseren, maar wat God doet in Zijn aanbiddelijke voorzienigheid. Op zendingsreis heb ik nooit een agenda kunnen maken, want de weg die de Heere gaat is in geen agenda vast te leggen, aangezien de Heilige Geest nooit te binden is aan het bekrompen verstand van de tegenwoordige zendingscommissies en ook niet aan de programma's van de huidige zendelingen, die ruimschoot hun vakanties plannen en meer in Holland met verlof zitten dan op de zendingsvelden hun plicht waar te nemen als een onnutte dienstknecht, zonder er een cent ervan in rekening te brengen. God zoekt niet de gave, niet de arbeiders, maar de vrucht en uw vrucht -kind des Heeren- worde in Mij gevonden, zegt de Heere uw Ontfermer.

Dus Naäman was wel een strijdbare held, maar gans melaats en die man zat diep in de ellende, dat hoefde geen mens hem te vertellen, want hij was sneeuwwit van zijn hoofdschedel tot zijn voetzool toe.

Aan de verlossing in Christus gaat altijd de ellendekennis vooraf en ellendekennis kun je niet leren, dat moet ons geopenbaard worden, aangezegd worden, zodat we ons aangeboren aangezicht zien in de spiegel der Wet, opdat we zien hoe groot onze zonde en ellende zijn, want als wij daar niet van overtuigd worden, waarvan zouden we dan verlost moeten worden? God maakt de verlossing noodzakelijk door eerst ons zondebestaan te openbaren als een hemelhoge schuld voor God.

Naäman was een heiden en je moet er heiden voor zijn om voor de zaligheid in aanmerking te komen.

Alle uitverkorenen zijn heidenen vóór hun bekering en ná hun bekering blijven ze het bij de inleving.

Nee, je moet je best doen om zalig te worden, zegt de tegenwoordige godgeleerdheid. Je zou er toch medelijden mee krijgen. Die mensen moeten werken, maar Gods volk

wordt gerechtvaardigd zonder de werken, en dat door het geloof.

U zegt: "Moet ik dan onverschillig staan tegenover mijn zaligheid?"

Dat moet niet, maar we zijn het van nature, met al onze goddeloze vroomheid. Dat bewijst Gods Woord. Ik bid u van Christus' wege: belijdt uw aangeboren onverschilligheid voor God met de strop van zelfveroordeling om uw nek en láát u met God verzoenen!

Ondertussen verkeerde Naäman nog steeds in zijn ellende door eigen schuld. Naäman was wel een zondaar, maar nog geen schuldenaar. Die man was witheet geworden onder de prediking van het Evangelie. Weet u wat Naäman gedacht heeft? "Als ik zó zalig moet worden, wil ik in de hemel niet wezen. Geef mij maar Amsterdam en voor de rest houd ik het voor gezien."

U zegt: "Ja maar, zó erg is het met mij niet gesteld!"

Och, dan bent u te beklagen. Wás het maar zo hopeloos met u gesteld, zoals met Naäman, de Syriër, dan was er nog doen aan. Nog doen aan? Die man was toch voor eeuwig verlóren? Jazeker, maar dan is er pas doen aan. God zoekt alleen het verlorene en daartoe heeft Hij Zijn Zoon gezonden, namelijk om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.

U zegt: "Ja maar, ik ben een net kerkmens, ik doe geen vlieg kwaad en ik ben nog nooit in aanraking geweest met de politie."

Dat is prachtig, maar tekort voor de eeuwigheid.

Weet u wat de geestelijke politie, de Wet, tot u zeggen zal: "Ik ben de geestelijke politie en ik arresteer alleen goede, beste en brave mensen, zoals u. Dus bent u nú mijn arrestant en ik werp u in de gevangenis, omdat u zo'n brave Hendrik bent. U vindt uzelf te goed voor de hel, maar dan weet u niet

dat u geen enkel recht hebt op leven, laat staan op eeuwig leven. Als aanklager leid ik mensen op tot de kennis der verdoemenis. Ik houd er namelijk alleen maar hellelingen en verdoemelingen op na, om ze na een rechtvaardig proces te werpen in de poel die brandt van vuur en sulfer. Af en toe verschijnt er een Koning op de rechtszitting om een stel van die verdoemelingen vrij te kopen. Ik maak dan de rekening op, die die Koning met Zijn eigen bloed ondertekent. Daar ben ik natuurlijk volkomen tevreden mee, want één helleling levert mij zo'n hoge Prijs op, zodat mijn HEER' op grond van die Prijs zo'n verdoemeling vrijspreekt van schuld en straf.

U zult echter eerst een tijdje moeten zitten en dan zullen we wel zien of het de Rechter behaagt u op te roepen om voor de rechtbank te verschijnen. Ik kan u verzekeren dat dan uw lot niet benijdenswaardig is. Alleen als u zich des doods schuldig verklaart, kan het gebeuren dat die Koning voor u tussenbeide treedt, maar voor mensen die zichzelf eruit willen redden, zoals u, heb ik geen enkele hoop. Die Koning wil namelijk alles voor u doen of niets. Voorlopig gaat u de dodencel in, want ik heb noch hoop, noch genade voor u.

U gaat elke dag op de pijnbank, want ik moet een geldige aanklacht tegen u tonen voor de Rechter. Mocht u een vroegtijdige dood sterven, dan werp ik u voor de voeten van die Koning, want met lijken weet ik geen raad."

Geliefden, Gods volk weet ervan, om door de Wet der Wet te sterven om als een dode tot leven verwekt te worden, want het Einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft.

U zegt: Hoe diep moet het gaan om met God verzoend te worden?

Zo diep dat u uzelf verliest in de handen van een rechtvaardig God, op genade of ongenade.

Vertrouw dus niet op 's mans benen, want de

barmhartigheden van de goddelozen zijn nu eenmaal wreed, maar val uw Rechter onvoorwaardelijk te voet zoals u bent, namelijk als een goddeloze, die maar één recht heeft, de welverdiende straf.

Het Evangelie van vrije genade is echter zo ruim, dat de grootste der zondaren er ruim bij kan, maar voor mensen die al bekeerd menen te zijn vóórdát ze het zijn, heb ik weinig hoop en ook niet voor het publiek dat wel zwaar praat, maar nooit tot de kennis der waarheid komt.

Gods volk is geen zwaar volk, maar zo licht als hop, want Jezus' juk is zacht en Zijn last licht.

En als de Heere Zich nieuwelings aan hen openbaart, dan zingen ze in God verblijd, aan Hem gewijd van 's Heeren wegen. Als je echt van God bekeerd bent, geliefden, dan roem je alleen in de gerechtigheid van Christus.

Dat is zo ongeveer het moment waarop u de kerkelijke uitwerping buiten de legerplaats kunt verwachten, volk des Heeren. Een dienstknecht is nu eenmaal niet meerder dan zijn heer. Naäman was zo ver nog niet, en wenste dat ook niet. Hij weigerde zijn vonnis te eigenen, laat staan de aangeboden verlossing te aanvaarden.

Christus stond als het ware bij de oever van de Jordaan, en zei tot Naäman, "Naäman, geef Mij uw melaatsheid, dan zal Ik u Mijn gerechtigheid geven. Geef Mij uw zonde, want Ik ben tot zonde gemaakt in uw plaats."

Naäman wilde liever melaats blijven dan zeven keer onder te gaan in die dorre-doods Jordaan. Liever mijn leven nog wat rekken, dan een voorspoedige dood in de Jordaan, ja, zo ongeveer zal Naäman wel gedacht hebben.

Maar dan komt er plotseling verandering in de situatie...

Er komen een stel evangelisten aansnellen en weet u wat zij zeggen? "Vader..., vader..., als de profeet gezegd had tienduizend dollar neer te tellen voor uw genezing, dan had u het gedaan, maar nu hij zegt: "Was u zeven keer in de Jordaan", nu weigert u. Vader, u hebt er niets bij te verliezen,

want verloren is het al. Merk toch op welk antwoord God u gaf door de mond van de profetenknecht. Zou Hij het zeggen en niet doen, spreken en niet bestendig maken?" (Lees ook: Lev. 13 en 14).

Dat zijn nog eens goede evangelisten, die lijfwachten van Naäman. Die hebben hun meester over voor een voorspoedige geestelijke dood, omdat zij geloofden dat daarin het leven en de genezing lag.

"Nee", zegt het godsdienstige peloton in onze dagen, "je moet doen wat je kunt en God bidden dat Hij doet wat je niet kunt." Met andere woorden: doe je best en God doet de rest. Volgens zeggen moeten we er alles aan doen om onze zonden oprecht te betreuren en te belijden om jezelf vertrouwensvol aan Jezus Christus kwijt te raken.

Ik moet u zeggen dat ik in mijn eertijds weleens een poging ondernomen heb om mijn zonden oprecht te betreuren, maar de Wet liet mij zien dat al mijn vermeende oprechtheid een wegwerpelijk kleed was. Weet u wat ik gewaar werd na al die wettische pogingen? Hetgeen er in Gods Woord geschreven staat, namelijk: *"Doe dat getier maar van voor Mijn aangezicht weg."*

Weet u wat ik toen geleerd heb? Dat het de theologie van de duivel is om een onbekeerd mens oprecht over zijn zonden te laten treuren. 't Gaat in het stuk der ellende niet om oprechte zondekennis, maar om er achter te komen hoe groot onze zonden en ellende is, opdat je als een verloren zondaar openbaar zou komen.

Oprechte zondekennis krijg je pas in het stuk der dankbaarheid, maar de Wet leert de mens geen oprechte zondekennis, maar stelt al je heimelijke zonde voor het licht van Gods aangezicht, punt uit! Als dat gebeurt, ben je uitgepraat en dan weet je wie je bent, namelijk een kwaad en snood rebel die niets verdient dan hel. Dat zijn geen oprechte zondaars, maar helwaardige zondaars.

God rechtvaardigt geen oprechte zielen, maar goddelozen,

die God rechtvaardigen in hun welverdiende straf, met een schreeuw om genade.

Geve den Heere die ontdekking onder ons en in ons aller hart en leven, opdat we het leven niet meer in eigen hand zouden kunnen houden, maar door de nood gedreven tot de Koning uit te gaan, want het is beter te sterven aan Zijn gezegende voeten dan nog één seconde vermaak te hebben in de zonden.

Ik las in een kerkelijk jeugdblad, de Catechisant, eens een artikel over zondekennis. De redacteur schreef daarin als volgt aan een jeugdige lezer: "Wil jij zondekennis krijgen? Studeer dan in de Wet van God."

Laten we deze vraag eens aan Paulus voorleggen. Zeg, Paulus, kom eens naar voren en vertel onze lezers eens hoe u aan de rechte zondekennis gekomen bent?

"Wel, zegt Paulus, niet toen ik de Wet bestudeerde in mijn eertijds aan de voeten van Gamaliël. Ik kende de Wet der Tien Geboden als geen ander en leefde naar de Wet onberispelijk. Ook wedijverde ik met het keurkorps farizeeërs als een dwaas over de rechten der Wet en als een bezetene vervolgde ik diegenen die niet onder de Wet waren, maar onder de genade. Ik dacht met mijn ijver Gode een welgevallige dienst te doen, maar toen de Wet inkwam door de Heilige Geest -waar ik nooit om gevraagd werd- werden mijn zonden wederlevend. Ik heb toen gezien dat met al mijn studeren in de Wet Gods, ik zónder de Wet leefde. Ik dacht een vriend van God te zijn, maar de Wet legde heel mijn vijandige bestaan voor God bloot. Ik werd met heel de wereld voor God verdoemelijk. De Wet zette het zwaard van Gods gerechtigheid op mijn dodelijk vijandige hart en toen ben ik gestorven. O stonde van 't gericht, o dood'lijkst tijdsgewricht. Toen heeft het Gode liefd, Zijn Zoon in mij te openbaren. Ik had niet alleen zondekennis, maar ook zondepraktijk. Ik was geen zondaar omdat ik de zonde hád bedreven, maar omdat ik als een zondaar

geboren b en, en dus de (vrome) zonden in de praktijk uitleefde. Als de Wet inkomt, word je niet die je w as, maar die je b ent en die je zal blijven tot je dood toe. Nadat God in Christus mij gered had in het vonnis der Wet, ben ik tot de ontdekking gekomen dat ik totaal vleselijk ben, en daarbij verkocht onder de zonde. Ik was vleselijk, ik ben vleselijk en ik blijf vleselijk tot mijn laatste snik, maar Gode zij dank die mij de overwinning gegeven heeft door Jezus Christus onze Heere.”

Dank u wel Paulus, voor uw getuigenis, u kunt nu weer gaan zitten.

Heeft u het gehoord, waarde lezer? Paulus preekt niet het middel, maar de Middelaar! Als u nu wilt zeggen dat ik aan inlegkunde doe, moet u uzelf maar blij maken met uw letterkundige zondekennis, maar dan geef ik u toch een bijbelse waarschuwing.

De oudste zoon in de gelijkenis van de verloren zoon, is met al zijn goede werken, met al zijn bijbelkennis, met al zijn smart over de zonde, met al zijn vermeende ijver voor de Wet, met al zijn goede werken, voor eeuwig verloren gegaan, omdat hij weigerde in te gaan, om gemeenschap te hebben met zijn jongste broeder, de verloren zoon, die door de Vader geliefd, gemijnd en bekleed is geworden met het kleed van de gerechtigheid van Christus, terwijl die oudste zoon aan dat kleed geen behoefte had, omdat hij al rechtvaardig was in eigen oog.

Jeugd, je kunt beter in het café zitten, dan met wettische ijver menen een stap te kunnen zetten in de richting van je zaligheid.

O wat worden er miljoenen zielen betoverd en misleid door zulk een vervloekte leer, om door je best te doen, te menen tot het leven te kunnen geraken.

Dat is de coöperatie-theologie van het reformatorische gemenebest, maar geliefden, elk mens van nature doet zijn uiterste best om verloren te gaan, omdat we het zijn.

Wat we zijn, doen we! Z o openbaart de Wet Gods ons bestaan. We worden geen dief omdat we stelen, maar we zijn dieven en daarom stelen we. Dat is de spiegel van ieder gebod.

Ik zal u zeggen, geliefden, dat als de Wet inkomt, al uw dogmatische kennis in de brand gaat, ja uw gehele bestaan.

Al die ijver, zegt Paulus, is zonder verstand. Ook na ontvangen genade hebben wij van de Wet geen verstand, dan door de Heilige Geest.

Gods volk is een volk dat leeft naar de Geest en niet door denken of doen. Zonder de Heilige Geest kunnen we niet eens een goede gedachte over God denken. Zelfs de nieuwe mens in Christus is volslagen lijdelijk zonder de invloeden van de Heilige Geest.

Als je denkt onmisbaar te zijn in het Koninkrijk der hemelen, dan zet God je rustig een jaar of wat als een passieve hark in een hoek. Je kunt je dan in duizend bochten wringen, maar God komt zonder u en mij ook aan Zijn eer.

‘t Is trouwens de meest vruchtbare gang in het leven der genade om een vervloekte vijgenboom in te leven. *“Uit u geen vrucht in der eeuwigheid.”*

Als wij menen ons best te doen voor God, zijn we een stank in Zijn neusgaten. De Wet legt al die ijver in de as, ook van Gods volk.

Sommigen leren de Wet op een wijze alsof de Wet genoeg neemt met probeersels van gehoorzaamheid. Degenen die zodanig de Wet erbij nemen, leven geheel zonder de Wet. Anderen leren de heiligmaking op een wijze alsof Gods kinderen pilaarheiligen zijn, die de Wet onberispelijk doen uit dankbaarheid.

Nu, onberispelijk was Paulus (Saulus) ook in zijn eertijds, maar hij was evenwel een felle vervolger van Gods Kerk. Iemand kan onberispelijk leven voor de buitenwacht en nochtans een blakende vijand zijn van Christus en vrije genade.

Als de Wet door de mond van Jakobus zegt: *“Indien iemand onder u dunkt, dat hij godsdienstig is, en hij zijn tong niet in toom houdt, maar zijn hart verleidt, deze godsdienst is ijdel”*, doen wij daar vanzelf niets van af, maar dan had Paulus ook een ijdele godsdienst, toen hij driftig tegen Ananias, de hogepriester, uitvalt: *“God zal u slaan, gij gewitte wand! Zit gij ook om mij te oordelen naar de Wet, en beveelt gij, tegen de Wet, dat men mij zal slaan?”* Hand. 23:3.

Het was wel waar wat Paulus zei, maar hij zei het driftig. Hetzelfde geldt voor de verbittering tussen Paulus en Barnabas (Hand. 15:39).

Als de Wet zegt dat overspelers, hoereerders, lasteraars enz. het Koninkrijk Gods niet zullen beërven, waar zouden Abraham, Noach, Simson, David, Salomo, Zacharias en Petrus dan toch heengereisd zijn? Zij waren allen overtreders der Wet, ná ontvangen genade.

Zacharias' leven was onberispelijk, maar als hij de boodschap van de engel ontvangt omtrent de geboorte van de Voorloper des Heeren, is hij één en al ongelof. Die man heeft dus de dood moeten schrijven op al zijn onberispelijkheid. David was nog wel een moordenaar van het ergste soort. Niet per ongeluk, maar expres en toch was en bleef David de man naar Gods hart. Dat geldt voor al Gods kinderen, omdat zij niet onder de Wet, maar onder de genade verkeren en door het Evangelie geoordeeld worden! Degenen die de Wet stellen als hun regel des levens, zullen door de Wet geoordeeld worden!

Zeg me eens, gij die de Wet als uw levensregel stelt, doet gij de Wet niet?

Ja, nu staat dat godsdienstig, porseleinen wagentje van je ineens stil, want de Wet neemt geen genoegen met uw doe-je-best-probeersels en de Wet laat zich ook niet met het Evangelie vermengen. De Wet is absoluut in haar veroordeling, daarentegen is het Evangelie absoluut in haar vrijspraak voor degenen die zich door het vonnis der Wet

ten dode gedoemd weten.

Christus is niet alleen de Vervuller der Wet, maar ook Heer' van de Wet. Christus staat boven de Wet, niet om die teniet te doen, maar om met Zijn offerande de vloek der Wet weg te nemen en de Wet haar gezag te ontnemen over de vrijgekochte kinderen Sions.

De Wet schittert in Christus, want Hij draagt Vaders heilige Wet in het binnenst van Zijn ingewand. De offerande van Christus heeft het vloekvonnis der Wet tot zwijgen gebracht. Het gezag der Wet en het oordeel zijn de Zoon gegeven. Hoe oordeelt de Zoon? Al degenen die onder de Wet leven en sterven, zullen door de Wet geoordeeld worden (Rom. 2:12). Al degenen die van Christus zijn, worden geoordeeld op grond van het Evangelie, de volmaakte Wet der vrijheid (zie Jak. 2:12 + Kanttekeningen).

Op het apostelconvent in Handelingen 15, heeft Petrus de sekte der gelovige Farizeeën die de onderhouding van de Wet van Mozes, inclusief de besnijdenis, verplicht stelden voor de gelovigen, op een niet mis te verstane wijze de wacht aangezegd. *“Nu dan, wat verzoekt gij God, om een juk op de hals der discipelen te leggen, het welk noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?”* Hand. 15:10.

De farizeïstische sekte wilde vasthouden aan de Wet van Mozes om door werken zalig te worden, maar ook om de Wet te doen om heilig te leven. De valse leraars stelden de Wet van Mozes, als regel des levens voor de bekeerde Galatiërs en de besnijdenis als een aanvullend werk. De apostelen hebben deze wettische geesten doorlopend ontmaskerd.

De bekeerde heidenen werden geen andere last opgelegd dan deze, namelijk dat zij zich zouden onthouden van de dingen die door de afgoden besmet zijn en van de hoererie en van het verstikte en van het bloed (Hand. 15:20, 29).

Op het apostelconvent werden de voorlopige vermaningen vastgesteld voor de pas bekeerde heidenen en hen werden

geen mozaïsche lasten opgelegd.

De heidenen waren immers niet bij de christelijke leer opgevoed, dus waren deze afspraken noodzakelijk om de apostolische leer niet in diskrediet te brengen. In de tijd van de Handelingen was het Nieuwe Testament namelijk nog niet geschreven. Daarin is de geïnspireerde leer van Christus definitief vastgelegd als nieuwtestamentische regel voor de gelovigen.

De Wet der Tien Geboden is dus alleen de ongelovigen gezet, inclusief het daaraan verbonden vloekvonnis.

Voor de geroepen heiligen functioneert de Wet alleen tot vernedering des vleses, opdat zij meer en meer hun verdorven vlees zouden onderkennen en bij de genade in Christus zouden volharden.

Om die reden hebben de opstellers van de Heidelbergse Catechismus de Wet terecht in het stuk van de dankbaarheid geplaatst. Niet om de Wet te doen, maar om van het doen der Wet af te zien en gedurig op Christus te zien, omdat de Wet zegt dat we vleselijk zijn.

Omdat God de Vader Zijn volk heiligt, op grond van Christus' voorbidding, sterft Gods volk dagelijks aan de bewegingen des vleses, aan het doen der Wet, opdat zij in het pad van Gods geboden wandelen zouden door het geloof in Christus, dat door de liefde werkt. En als Gods volk zondigt tegen de leer van Christus, wandelt zij niet recht naar het Evangelie en die smart gaat veel dieper dan de zonde tegen de Wet. Zondigen tegen de liefde is erger dan de dood.

Het geloof is niet in strijd met de Wet, het is er volledig mee in overeenstemming. Het geloof heeft echter geen relatie met de Wet. Het geloof omhelst Christus en niet Mozes.

Gods kinderen kijken dus niet met één oog naar Mozes en met de andere naar Christus. Dat soort religie laten we over aan de schele godsdienst. De Kerk heeft 'slechts' één Man, namelijk Christus. En zij zagen niemand anders dan Jezus alléén!

De Wet is en blijft de bediening des doods voor het vlees, ook in het leven der dankbaarheid, hoewel Christus de prikkel des doods voor Zijn Kerk eruit gehaald heeft met Zijns Zelfs offerande. De Wet kan niet meer over het geweten van Gods verzoende volk heersen, omdat Gods volk onder de genade verkeert en door de genade beheerd en geregeerd wordt.

Wie zal er beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? De Wet? Nee, want de Wet zwijgt onder het met bloed bedekte verzoendeksel. De duivel? Dat probeert hij, maar die van Christus zijn, zijn als een vuurbrand uit het vuur gerukt, ook al bevuilen ze keer op keer hun klederen. Dat zien we duidelijk bij de hogepriester Jozua (Zach. 3:2).

De levende Kerk ontvangt vergeving der zonden voor eens en voor altijd en in het leven der heiligmaking ontvangen zij keer op keer wisselklederen (Zach. 3:4-5).

De meest schrikkelijke zonden van de bijbelheiligen zijn verzoend door het bloed des Lams voor verleden, heden en toekomst.

Dan moet u, kind des Heeren, of u het gelooft of niet, uw laatste zonden nog zondigen, want er is voor betaald! Die volkomen offerande van Christus verheerlijkt genáde! Dat verheerlijkt de Vader, dat verheerlijkt de Zoon en dat door de Heilige Geest.

Zullen wij dan zondigen opdat de genade te meerder worde? Dat zij verre! Die dat wel beweren verstaan van hetgeen geschreven is niéts!

Dus degenen die menen een voorbeeld te zijn in heiligheid, weten niet dat ze een pestwalm zijn voor hun omgeving en een stank in de neusgaten Gods.

Weet u wat het leven van Gods kinderen kenmerkt? Hoe heiliger, hoe ónheiliger! Zelfs de evangelische voorschriften doen de geroepen heiligen keer op keer met een verbrijzeld hart belanden aan de voet van het kruis, om het wederom uit de mond der Waarheid te horen: *"Vrede laat Ik u, Mijn*

vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd”, Joh. 14:27. De meest gevorderden in de genade komen met al hun doen keer op keer in de dood uit, omdat hun beste werken met zonden bevuurd zijn.

Wij prediken u niet de bekeerde mens met zijn tekortkomingen, want daarmee zal de hel gevuld zijn, maar de volkomen zondeloze mens in Christus, die tegelijk volslagen goddeloos is, een onheilige heilige!

De geroepen heiligen zijn volmaakt in de Volmaakte en tegelijk volstrekt goddeloos. *“Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde..., ik dank God...”*

Zó kan God in Christus met u handelen en zó doet Hij het werk der zaligheid alléén, ook in het leven der heiligmaking, en als het anders is, bedriegt u uw ziel en anderen voor de eeuwigheid.

Er is een volkomen zaligheid voor een volkomen verloren zondaar en dat feit wordt alleen persoonlijk waar in het kader van de toepassing en bevestigd na ontvangen genade.

Dat is het Evangelie van vrije genade, namelijk het blijvende offer van Christus voor een geheiligd volk met een verzondigd leven. Doe de rest maar in de klike!

En als er zijn die beweren dat wij de Wet teniet doen in het leven der heiligmaking, die doen zichzelf de strop om de hals, want dat volk dat der Wet gestorven is, is namelijk ook der zonden gestorven.

Dat volk leeft een leven der dankbaarheid in en door Christus, niet door het doen, maar door elke dag overgegeven te worden in de dood van Christus, opdat Christus heerse in onze sterfelijke lichamen en daarin doen wij niet mee, noch in ons doen, noch in ons nalaten, want de Wet is in één woord vervat, namelijk de liefde, zo is dan de liefde de vervulling der Wet. Dat is niet mijn liefde, maar de liefde van Christus in mij.

Zonder de liefde van Christus is onze religie van nul en

generlei waarde. Al zouden we ons lichaam overgeven tot verbranding en we hadden de liefde niet, zou die verbranding alleen maar een voorportaal van de hel zijn.

De liefde uit God steelt niet, moordt niet, scheldt niet, lastert niet en in de volmaakte liefde is ook geen vrees, want die vreest is een baar der zee gelijk. Dat laatste zullen al Gods kinderen beamen, omdat ze het maar al te vaak zijn.

Paulus vervloekt evenwel een ieder, ja, zelfs een engel uit de hemel, als men deze de leer van vrije genade anders zou verkondigen, dan hij verkondigd heeft.

Een ieder ziet maar toe en die meent te staan, ziet toe dat hij niet valle. ‘t Zou weleens zeer nuttig en profijtelijk kunnen zijn voor al die heiligheidsdrijvers om in de zonde van het zevende gebod te vallen, om dan openbaar te schande te worden gesteld om vervolgens als een Achan rechtvaardig gestenigd te worden, opdat dezulken voor eens en voor altijd zouden verstaan dat er alleen in het dal Achor een Deur der hope is én blijft voor goddeloze monsters, voor gans melaatse zondaren, opdat dezulken voor eens en voor eeuwig van zich af zouden wijzen: Jezus alléén, Jezus gehéél, Jezus Alles! Amen.

2. De verlossing van Naäman

Nadat de knechten van Naäman, de Syriër, hun meester op de woorden van de profeet gewezen hebben, wordt Naäman in de dadelijkheid overgebogen om te willen wat God wil.

Niet omdat die knechten het zo goed zeiden, maar omdat God erin mee kwam.

De Syrische veldoverste glijdt van zijn paard en dompelt zich onder in het water van de Jordaan.

Wat Gehazi niet kon bewerken, wordt bereikt door het getuigenis van Naäman’s eigen knechten, onder de bediening des Geestes.

De Heere bedient zich dikwijls door de meest onnutte dienstknechten. Ze zeggen: “Vader, het is u niet teveel om

een half miljoen uit te keren voor uw gezondheid, waarom slaat u dan geen acht op de gratis behandeling op last van de profeet?"

Weet u wat vrije genade zo verachtelijk maakt voor het vlees? Dat het gratis is, want vlees wil van vrije genade niet leven. Op de markt van vrije genade is genade vrij en gratis te verkrijgen. Vandaar dat de marktkraam van vrije genade doorgaans alleen door hoeren en tollenaars bezocht worden, want de grote rest wil en zal het betalen.

Vrije genade is echter onbetaalbaar en er is dus geen prijs wat met de waarde van vrije genade overeenkomt. De prijs voor vrije genade is betaald met de hoogste Prijs van het bloed van Christus, daar kan geen nagelschrap bij.

Vrije genade is gratis omdat het onbetaalbaar is. *"O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!" Jes. 55:1.*

Naäman, de Syriër, was op sterven na dood. Die man koos dus eieren voor zijn geld en laat zich in het water van de Jordaan zakken. Er was voor hem geen andere weg dan zich te laten dompelen in de dood van Christus.

Moet u niet gering over denken, want als het zover gekomen is, heeft de zondaar geen wil meer en gaat hij willen wat God wil. De Heere zal Zich immers een gewillig volk overhouden in de dag Zijner heirkraacht.

Nu, daar ging dan de Syrische veldoverste van zijn zetel om in het Jordaanwater ten onder te gaan. Toen hij weer boven kwam, was er echter nog niets veranderd. Hij was even melaats als tevoren.

Je hebt kerken vol met mensen die al bekeerd zijn als ze een keer goed gekerkt hebben of als ze eens uit volle borst hebben meegezongen. Maar met die godsdienst was Naäman niet gered. Daar ging hij voor de tweede keer kopje onder. Boven gekomen zijnde zal die man het wel op een schreeuwen gezet hebben, want zijn huid was nog steeds zo

melaats-wit als de sneeuw.

Veel mensen leven van bekoring, omdat zij zoveel indrukken gehad hebben in hun leven, maar bekoring is nog geen bekering. Als u hier wanhopig van wordt, is deze preek rijkelijk beloond, want dat zal toch een wonder zijn als een mens eens aan zichzelf ging wanhopen en alles kwam te verliezen!

Voor de derde, de vierde, de vijfde keer ging Naäman ten onder, echter zonder resultaat.

Het geloof in Gods almacht ziet ook niet op de omstandigheden, maar op God Die bij monde van de profetenknecht gezegd had: *"Ga, en was u zevenmaal in de Jordaan en gij zult rein zijn."*

Waarde lezers, we hebben gezien dat het geloof in Gods almacht altijd aan het zaligmakende geloof in Christus vooraf gaat. Maar te geloven dat Christus alles kan, is de zaak zelf niet. Er zijn verschillende soorten geloof. Historisch geloof, wondergeloof, tijdgeloof en het zaligmakend geloof. Je hebt mensen die leven van een voorzienigheidsgeloof, of een wondergeloof, en je staat er soms versteld van wat die mensen allemaal kunnen opsommen aan wonderen in hun leven. Als je dan aan dezulken vraagt wie Christus voor hen is, staat de wagen ineens stil.

Veel belijders hebben een uitredding gehad, ze zijn van een ernstige ziekte genezen, maar Christus is de grote Afwezige in hun verhaal.

Mensen, de grond der zaligheid is Jezus Christus en Dien gekruisigd. Hoe ken je Hem? Eenvoudig, als Hij Zich aan u bekend maakt door Woord en Geest, ja, Zich aan u openbaart, als uw schuldovernemende Borg, waarop het geloof 'amen' zegt. Dat is zalig worden. Dat is de eenvoud van het geloven en dat is een privilege voor Gods volk.

'Eenvoudig' wil niet zeggen dat geloven makkelijk is, het is niet makkelijk om te geloven, maar onmogelijk en daarom is het eenvoudig als God u doet geloven.

Als de Heere overkomt, brengt Hij alles mee. Gods kind heeft slechts te ontvangen hetgeen hem geschonken wordt en dat door het geloof.

Dus in het kader van de ware bekering dient de eerste onderdompeling van Naäman in het water van de Jordaan om te sterven aan al het zienlijke en zinlijke. De tweede onderdompeling dient om hem te vernederen. De derde keer om er buiten gezet te worden. De vierde keer om de soevereiniteit Gods te billijken. De vijfde keer om te wanhopen aan alles wat Christus niet is. De zesde keer om het hoofd op het blok te leggen en de oude-mens-dood te sterven; en de zevende keer om met Christus uit het graf op te staan tot rechtvaardigmaking en Hem te kennen in de kracht van Zijn opstanding. *“Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij.”* Dat is de triomftaal des geloofs.

In de weg der bekering is er enerlei weg en enerlei gang, maar er kan verschil zijn in leiding en omstandigheden. De waarachtige bekering geschiedt door tweeërlei bediening, namelijk die van Wet en Evangelie. De één ondervindt meer van de bediening des doods dan de ander. Waar het de Heilige Geest om gaat, is dat onze oude mens sterft en dat we als een nieuw schepsel opstaan in en door Christus.

Of een ziel daarvoor een zevental afsnijdingen moet ondergaan, dat is Gods terrein en niet voor te schrijven. Boston leert wel twaalf afkappingen die aan de kennis van Christus voorafgaan, maar hét criterium voor de wedergeboorte is de dood van de oude mens en de opstanding van de nieuwe mens in de vergeving van al onze zonden. Dat is de wedergeboorte door water en bloed.

De ijkmeter voor de wedergeboorte is dus het geloof in Christus en de ijkmeter voor het geloof is het ‘gestorven zijn’ aan de Wet (Gal. 2:19), want het Einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft.

Naäman was reeds de zesde keer ondergegaan, maar zonder enig zaligmakend resultaat, hoewel hij al heel wat had

beleefd in die zes afkappingen.

Sommigen leren dat de wedergeboorte ‘allengskens’ geschiedt, maar dat leert Gods Woord niet. De Wedergeboorte is geen proces, maar geschiedt in een punt des tijds, want God sprak: *“Daar zij licht, en daar was licht.”* Zo gaat het ook in de herschepping.

Een ziel wordt in één ogenblik van dood levend gemaakt.

Niet bij de eerste afsnijding, ook niet bij de zesde afsnijding, want eerst moet de woestheid, de ledigheid en de duisternis ingeleefd worden van ‘s mensenbestaan, zoals ook de aarde woest, duister en ledig was, alvorens God het licht en het leven daarop schiep. Aan de wedergeboorte gaat dus wel min of meer een proces vooraf.

De wedergeboorte is de herschepping van het leven in Christus en dat geschiedt in een moment des tijds. Gods volk wordt herschapen uit de dood in het leven.

Als Naäman voor de zevende keer uit het water opkomt, was zijn vlees gelijk het vlees van een kleine jongen en was hij geheel rein.

Dat geschiedt in het bad der wedergeboorte, als we als een nieuw schepsel in Christus opstaan uit het graf van ons oude adamsbestaan op de vrijsprekende stem van de Zoon van God (Joh. 5:25). Zonder de vrijspraak is het geloof van nul en generlei waarde. Het (minste) geloof heeft namelijk een Voorwerp en dat is een vrijsprekend en vrijmakend God in Christus. Dat is geheel naar het Woord, geliefden, maar tal van dominees in onze dagen leren een geloof zonder vrijmaking, maar dat is niet het ware geloof. Gods Woord leert duidelijk: *“Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn”, Joh. 8:36.*

Wat is de rechte Evangelieprediking?

“Om den gevangenen te prediken loslating, en den blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid; om te prediken het aangename jaar des Heeren”, Luk. 4:19.

Je moet er dus een gevangene voor zijn, om de vrijlating

deelachtig te kunnen worden. Dat redt je niet met een historisch geloof. In het kader van de wedergeboorte geschiedt er dus een Godsdaad, een sprake, om de ziel vrij te maken uit het diensthuis der zonden. Het geloof krijg je er noodzakelijkerwijs bij, maar het geloof heeft wel een inhoud, een Voorwerp en dat Voorwerp werkt, niet het geloof.

“Doch degene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid”, Rom. 4:5.

Gód is het Die rechtvaardig maakt, niet het geloof, hoewel wij wel door het geloof gerechtvaardigd worden.

Is deze taal nu zo moeilijk om te verstaan? Voor een gerechtvaardigde ziel is het zeer eenvoudig. God zet de gerechtigheid van Christus op rekening van het geloof, maar dat doen de gelovigen zelf niet. Degenen die het geloof als de bewegende oorzaak leren voor de rechtvaardiging, zijn rooms, want niet het geloof, maar God rechtvaardigt de goddelozen en daarom geloven zij.

Op het moment dat God mij rechtvaardigde in Christus, was ik volslagen lijdelijk, want de Heilige Geest deed het werk in mij en rekende mij de gerechtigheid van Christus toe.

En omdat God mij vrijspak, kon ik niet anders dan geloven. *“Waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid.”*

En dat is de reden waarom Paulus de betoverde Galaten toeriep: *“Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen”, Gal. 5:1.*

Ten spijt van het ongeloof dat Naäman aanvankelijk koesterde, heeft zijn geloof hem behouden, op grond van de belofte Gods.

Gods volk gelooft in Christus op grond van de belofte Gods, toegepast aan het hart. De stem van de Zone Gods ten leven, is niets anders dan een belofte die in Christus ja en amen is, waarmee Christus Zijn volk zalig spreekt en rechtvaardig verklaart.

Weet u waarin de kracht des geloofs gelegen is? Niet zozeer in het ontvangen van een belofte, maar in de omhelzing van de Belover, Die niet liegen kan, en dat door het geloof.

Er zijn vele belijders die zich rijk rekenen met een belofte, maar de Kerk zegt het anders: *“In Gód is al mijn heil en eer, mijn sterke Róts”,* enz. *“Dan zingen zij in Gód verblijd aan Hém gewijd van ‘s Heeren wegen.”*

De Kerk kijkt zich zalig aan de God der zaligheid en Gods kinderen kunnen daarvan getuigenis afleggen: *“Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord, wat sterv'ling zou mij schenden?”* Aan de wedergeboorte gaat dus wel het één en ander vooraf, tenminste bij de uitverkoren Kerk en zoals we in typologische zin ook zien in het leven van Naäman.

Die man heeft eerst zijn totale melaatsheid leren kennen en toen moest hij nog zeven afkappingen ondergaan, alvorens hij genezen werd van zijn dodelijke kwaal, toen hij als een nieuw schepsel verrees uit de doods-Jordaan.

Dat is geen voorwaarde tot de wedergeboorte, maar dat is Gods manier van handelen in het kader van de wedergeboorte. God maakt eerst plaats voor het Evangelie van vrije genade, door de afsnijdende bediening der Wet, omdat er in ons hart geen plaats is voor het levende Kind.

Daarin lag nu de bediening van Johannes de Doper gelegen. Hij was de voorloper van Christus, de wegbereider. Zijn afsnijdende bediening gaat aan de wedergeboorte vooraf.

Doch Johannes de Doper heeft niet uitsluitend de Wet tot verdoemenis gepreekt, nee, hij preekte ook de vrijmaking in Christus voor gebondenen van de satan.

En o, dat eeuwige wonder als er in een verloren ziel door de kracht des Heiligen Geestes het verlossende Evangeliewoord klinkt: *“Zie het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt.”*

Johannes de Doper heeft dus ook het Evangelie van vrije genade gepredikt, maar niet zonder de dodende en plaatsmakende bediening van de Wet.

God de Vader vindt voldoening voor de zondaar in het offer van Zijn Zoon en spreekt de ziel vrij. *“Want dat zal Mij zijn als de wateren van Noach, toen Ik zwoer, dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden gaan; also heb Ik gezworen, dat Ik niet meer op u toornen, noch u schelden zal”, Jes. 54:9.*

Dan staat de ziel verwonderd, zij kan het wonder niet op, zij dreigt te bezwijken onder de liefde Gods, dan komt de eeuwigheid in de tijd, dan is er geen ongelof, geen aanvechting, geen twijfel mogelijk, omdat de God der zaligheid de ziel zaligt en het een recht geeft op het kinschap Gods. Dan wordt de ziel ingeleid in de binnenkamer van de Koning. Dan blikt de ziel in het hart van Christus. Dan verlustigt de ziel zich in de God zijner verheuging, want zijn Maker is zijn Man, HEERE der heirscharen is Zijn Naam. Vrede met God, door onze Heere Jezus Christus. Dan krijg je een nieuwe vrouw, een nieuw huis, een nieuwe Bijbel, dan is alles nieuw voor de ziel.

Dan leert de ziel alles schade en drek te achten om de uitnemendheid der kennis van Christus. Dan schrijft de ziel de dood op alle liefde, behalve op de liefde van Christus.

Dan hijgt de ziel om naar Huis te gaan, naar het Vaderhuis met de vele woningen, om zich eeuwig in God te verblijden.

“Dán zullen al mijn fonteinen binnen in U zijn.” Ja, dan!

Als God ons de zonden vergeeft, komen we van de hel in de hemel. Dan straalt Zijn goedheid in Christus ons toe, ook vanuit de natuur. Dan zingt de ganse schepping het lied der verlost. Dan zingen de engelen het driewerf heilig voor Gods troon én hier beneden, hier van binnen. Dan heeft de ziel vrede met de hemel, vrede op aarde.

Dan zingt alles tot eer van God, als het levende Kind in de ziel geboren wordt. Dat geschiedde met het heilsfeit van de geboorte van Christus en ook in de herschepping. *“Ere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde in de mensen van het welbehagen.”*

“Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden”, 2 Kor. 5:17.

Alles wat adem heeft, love den Heere !

Toen zijn genezing een feit was, ging Naäman, de Syriër, verheugd naar zijn land terug. MIS!

Ja, negen van de tien gereinigde melaatsen gingen naar huis om met hun genezing te pronken, maar er keerde er slechts één tot zijn Weldoener terug, een Samaritaan, een heidens veldoverste, om God voor zulk een verlossing de nodige dank te bewijzen.

Geliefde lezers, in afhankelijkheid des Heeren wensen wij de geschiedenis van Naäman de Syriër te besluiten, met de overdenking van de dankbaarheid van Naäman en het bedrog van Gehazi, die de dankbaarheid van Naäman misbruikt om zichzelf te verrijken, en gedreven wordt door de wortel van alle kwaad, namelijk de geldgierigheid. Maar alvorens het bedrog van Gehazi aan de orde te stellen, zullen we de vruchtgevolgen van de verlossing van Naäman overdenken in het kader van het stuk der dankbaarheid.

3. De dankbaarheid van Naäman

Weet u wat er van een mens overblijft als zijn ziel gered is? Een kleine kind in Christus.

Naäman's vlees was wedergekomen gelijk het vlees van een kleine jongen. Ik wil niet aan klankegese doen, maar Christus zegt: *“Indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.”*

Naäman was gepromoveerd van veldoverste tot een kleine jongen, tenminste, zo zag hij eruit.

U ziet, in het leven der genade maakt Gods volk wel vorderingen, maar ze groeien tegen nature, ze worden niet groter, maar gaande kleiner.

En als u in de hoogte wilt groeien, moet u zich aanmelden bij

stichting HeartCry, want daar worden ze gaande heiliger, gaande vromer, gaande geestelijker, gaande volmaakter, ja, dat is de leer van Rome, maar als u in Christus bent, geliefden, bent u volmaakt in Hem, en tegelijk zo arm en ellendig, volslagen vleselijk en verkocht onder de zonde, opdat alle roem is uitgesloten, want wie roemt, roeme in de Heere.

Het genadeleven zit vol paradoxen, want als dat zo in de natuur zou gebeuren, namelijk dat een boom van een kerel naar beneden zou groeien tot een klein ventje, zou men met dat ventje naar de dokter rennen.

In het geestelijke leven gaat het precies andersom. Dan moeten we juist naar de Dokter 'rennen' als een kind van God steeds groter wordt. Dan gaat het niet goed met dat kind, *"want zo iemand meent iets te zijn, daar hij niets is, die bedriegt zichzelf in zijn gemoed"*, Gal. 6:3.

Nu is het zo, dat als de Heere een ziel redt, zo'n mens niet geleidelijk kleiner wordt, maar ineens.

Naäman werd niet geleidelijk gereinigd, maar ineens. Zes keer ging hij onder door de Wet, zonder resultaat.

De Wet levert niets op, dan een dood mens. Dat is dus een verloren zaak.

Bent u zo'n dood mens, geliefden?

Dan is Christus geschikt voor u! Weet u waar u Christus kunt vinden? Op het kerkhof van uw bestaan.

Ja, en wie zal uw steen van uw graf afwentelen?

U kunt proberen zelf een poging te doen, maar dan kun je net zo goed de doden op het kerkhof een pepermuntje aanbieden. Dat doe je toch ook niet. In geestelijke zin zullen die doden eerst tot leven verwekt moeten worden en dat geschiedt op de stem van de Zone Gods, middels de prediking van het Woord.

Wat moet een mens -die niet wil, niet kan en niet zal- doen aan zijn zaligheid? Krachtens het gebod moet de mens er alles aan doen, maar je kunt er niets aan doen.

De geoefende Naomi maande Ruth tot nietsdoen.

"Zit stil, mijn dochter, totdat gij weet, hoe de zaak zal vallen; want die Man zal niet rusten, tenzij dat Hij heden deze zaak voleind hebbe", Ruth 3:18.

Naäman had daar ook iets van geleerd, van dat stil zitten, hoewel hij één en al beweging was in de Jordaan.

In het leven des geloofs lijkt al het zienlijke met elkaar in tegenspraak. Het geloof ziet echter niet op het zichtbare, maar op de Onzienlijke.

Als u vleselijk over het geloof gaat redeneren, houdt u niets anders over dan een spotprent.

Ik kan het echter niet helpen als u het niet verstaat. Dat feit geeft echter niemand een vrijbrief om hetgeen Paulus leert omtrent de toepassing van het heil te verdraaien tot zijn eigen verderf, want daar zult u zelf voor de kosten moeten opdraaien.

We zeiden reeds dat het geloof staat of valt met het 'gestorven zijn' aan de Wet. Je kunt daarom nooit het geloof isoleren van de bijbelse rechtvaardigmakingsleer.

Je kunt niet zeggen dat Abraham anders tot het geloof gekomen is dan Paulus.

Elk kind van God ontvangt het geloof 'pas' als hij door de Wet aan het Einde van de Wet gekomen is. *"Want het Einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iege lijk die gelooft."*

Er staat nergens in de Bijbel dat de begeerte om Christus te kennen zaligmakend is. Als we het wel zo leren zitten we met Abraham Kuyper in dezelfde bank van de kuyperiaanse veronderstelde wedergeboorte.

Ten aanzien van het geloof, spreekt Paulus feitelijk. Het ware geloof bestaat niet alleen uit vertrouwen, niet alleen uit kennis, niet alleen uit toestemmen, want deze drieslag vormt een onlosmakelijke eenheid, namelijk het geloof.

Wordt één van de drie eigenschappen gemist, is er geen sprake van waar geloof. Het ware geloof is nooit zonder

vereniging met Christus.

Waarom ik hierop de nadruk leg, is, dat soms hele kerkgemeenschappen druk bezig zijn met het leven der dankbaarheid, terwijl de helderheid van het geloof, zoals verwoord in H.C. Zondag 7, vr./antw. 21, op grote schaal miskend wordt, als zijnde niet noodzakelijk.

Ik zeg niet dat elke gelovige zo klaar en duidelijk de zaken kan verwoorden, zoals Paulus dat doet, want het Koninkrijk Gods is immers niet gelegen in woorden maar in kracht.

Dat betekent echter niet dat er één gelovige zonder kennis is omtrent de Inhoud van het ware geloof.

Bovendien, de wijze waarop een ziel tot het geloof in Christus komt, is even belangrijk te preken als te zeggen wát het ware geloof is.

U moet het niet geloven omdat ik het u preek. Op het getuigenis van de Samaritaanse vrouw, zeiden de lieden uit Sichar: *“Wij geloven niet meer om uws zeggens wil; want wij zelve hebben Hem gehoord, en weten, dat Deze waarlijk is de Christus, de Zaligmaker der wereld”, Joh. 4:42.*

Kijk, daar is nu feitelijk alles mee gezegd. De lieden uit Sichar vertellen ons precies wat het ware geloof inhoudt vanuit hun eigen bevinding. Ze hebben de stem van Christus gehoord, Hem gezien en Hem door het geloof omhelsd.

Wat ging er aan hun geloof vooraf? De Wet in het getuigenis van de Samaritaanse vrouw: *“Komt, ziet een Mens Die mij gezegd heeft, alles wat ik (mis)gedaan heb...”*

Toen ging heel Sichar in één keer op het schavot.

En wat volgde erop? Het Evangelie van vrije genade: *“...is Deze niet de Christus?”*

Dat is: U is héden geboren, de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere...”

En zij gingen met haast... Wie? Aller afschrapsel uit Efratha's velden, de herders. Wat was de vrucht van die haast? Dat zij alóm verkondigden hetgeen zij gezien en gehoord hadden over dit Kindeke.

De Heere zegt: *“Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen.”*

Versta je het nu?

't Is toch zo eenvoudig, lezers. Waarom nu altijd van de zaak afdingen? Wilt u nu zéker zalig worden of met een misschientje? Wilt u nu bedrogen worden, binnen gesmokkeld worden óf op rechtsgronden ruim zalig worden? Als de vrucht van uw bekering 'Zijn lof vertellen' niet is, moet u nog maar eens nakijken of hetgeen u meent te bezitten niet allemaal boerenbedrog is.

Je kunt beter duizendmaal twifelen dan je ziel één keer bedriegen. Niet dat de twijfel enige zekerheid baart, maar dat gaat wel vooraf aan de vrije val in Gods welbehagen.

Zalig die het mag gebeuren, hetgeen die lieden uit Sichar te beurt viel. En daarover konden ze vanzelf niet zwijgen. Waarover? Over hun God en Zaligmaker, Jezus Christus, Wiens eigen ik ben.

Naäman kon er ook niet over zwijgen hetgeen hem te beurt gevallen was. Die man ging niet naar huis, maar keerde terug tot zijn Weldoener. Al springend en zingend keerde de man naar Samaria terug. *“k Wil U, o God mijn dank betalen, U prijzen in mijn avondlied...”*

Ja, zo gaat het echt, hoor, want God werkt geen stiekeme bekeringen en geen zwijgende monden. Als God je in de ruimte zet, breekt Hij ook je mond open om Zijn lof te vertellen, gelijk een bron zich uitstort op de velden.

En al zingend en vol van vrolijkheid, keert Naäman naar zijn Weldoener terug, gelijk de gereinigde Samaritaan als enige van de tien melaatsen, naar zijn Weldoener terugkeerde om Christus de eer te geven.

Naäman werpt de zakken met goud en zilver over zijn schouder om zijn weldoener, de profeet Eliza, een goede, oude dag te bezorgen.

Nou, nou, Naäman, rustig aan, je kunt je geld wel aan de armen geven, want God zit echt niet om geld verlegen...

Wist die man veel, hij gíng en hij ging door de liefde.
Mooi hé? Het geloof is door de liefde werkende.
Even later staat Naäman met al zijn manschappen opnieuw voor de deur van Eliza's woning.
Weet u wat ik nu zo mooi vind? Dat Naäman niet direct begint met het uitschrijven van een betaalcheque, nee, hij doet eerst geloofsbelijdenis.
In onze kerk beschouwt men 'geloofsbelijdenis doen', als het begin van de waarachtige bekering, toch...? Tenminste, dat behoorde zo te zijn.
In andere kerkdenominaties betreft men het 'belijdenis doen' alleen op een erkenning van de 'oude waarheid', die -zo zeggen zij "alhier geleerd wordt".
Of dit laatste enig verband heeft met het doen van geloofsbelijdenis, laat ik nu even in het midden.
In deze geschiedenis staat de geloofsbelijdenis aan het begin van het leven der dankbaarheid. Dat is volledig bijbels.
Je hebt mensen die met hun belijdenis hun bekering willen bewijzen, maar dat doen de bijbelheiligen niet.
Naäman geeft een schoon getuigenis. *"Zie, nu weet ik dat er geen God is op de ganse aarde, dan in Israël."*
Dat was geen bovenkamerkennis, maar geloofskennis. Het is ook wezenlijk gereformeerd wat Naäman hier belijdt, want het is een zuivere bijbelse samenvatting of Kort Begrip van onze Belijdenisgeschriften.

U zegt: Maar de duivelen geloven toch ook dat God God is?
Ja, maar Naäman belijdt zijn geloof niet sidderende, zoals de duivel siddert. Bovendien zegt hij er wat bij, namelijk dat er geen God is, dan in Israël!
Daar hoorde dus de wetgeving bij, het verbond, het enige volmaakte Offer, Christus. Ook beleed hij daarmee de Goddelijke Eenheid in de Drieheid en de Drieheid in de Eenheid, en ook beleedt Naäman de menselijke en de goddelijke natuur in één Persoon, namelijk in Christus en

noemt u maar op.
De belijdenis van Naäman gaat dus dieper dan het geloof der duivelen, want die man sprak vanuit de toepassing.
Dat wordt in het verloop van deze geschiedenis alleen maar bevestigd.
Naäman houdt het kort en dat is bijbels, want de bekering kan op de rand van mijn nagel: Hij de mijne en ik de Zijne. Hij mijn ongerechtigheid en ik Zijn gerechtigheid.
Na het afleggen van zijn geloofsbelijdenis, zegt Naäman tegen Eliza: "Zeg, Eliza, neem nu een geschenk van uw knecht aan, want dat is de zaak dik waard."
"Nee, beste Naäman, -zegt Eliza- ik werk niet voor geld, maar uit genade. Ik heb mijn bank in de hemel en ik krijg voldoende genadeloon van mijn hemelse Bankier, voor Wiens aangezicht ik sta."
Naäman blijft echter aandringen. "Maar Eliza, neem het toch aan van uw knecht. Hebt u niet een nieuw paard nodig, of een nieuwe koets? Hier hebt u een fortuintje voor een onbezorgde oude dag. Geen zorgen voor morgen, nu, tast toe, het is u van harte gegund."
"Nee, Naäman, -zegt Eliza- ik zie alleen op de hand des Heeren om nooddrift te begeren. Wat dat zilver en goud betreft, deel het uit onder de armen en neem uw kruis op en volg den Heere Jezus na."
Met dat laatste stemt Naäman volmondig in en zegt: "Dat is vanaf vandaag mijn leven, Eliza, want ik acht ook alle dingen schade en drek om de uitnemendheid van de kennis van Christus. Mijn hart bidt reeds tot de God Israëls: Trek mij Heere, zo zal ik U nalopen."
Eliza nam het geld van Naäman niet aan, want de profeet leefde uit de hand des Heeren en al leef je uit de hand des Heeren, kijk je niemand naar de ogen om dankjewel te moeten zeggen voor een geschenk.
De zonen van Samuël namen geschenken aan en bogen het recht. Ze preekten een evangelie naar de mens en hadden de

kerkelijke opinie op hun hand. De rammen van Nebajoth kunnen Gods kinderen wel dienen, maar geef ook daarin de Heere alleen de eer en laat je niet aan enig mens binden door giften, maar geef de Heere de eer als zijnde de Gever.

Eliza preekte de rechten Gods zowel ten aanzien van de bekering, alsook in het leven der dankbaarheid, namelijk voedsel, deksel en gemeenschap.

De profeet wilde vrij zijn en vrij blijven van Naäman's bloed, want hij stond voor het aangezicht des HEEREN, opdat de heidense Syriërs nooit zouden kunnen zeggen: "Naäman heeft Eliza rijk gemaakt."

Naäman vervolgt: "Als u dan niets van mij wilt hebben, Eliza, wil ik wel wat van u hebben, namelijk een kruiwagen grond uit uw tuintje, opdat ik daarvan een altaar make en de HEERE daarop zal kunnen offeren, naar de dienst van Mozes. Ik ken aan mijn offeranden geen sacramentele waarde toe; van al die afgoderij heeft God mij verlost, het is slechts een heenwijzing naar het grote Offer van het Lam Gods. Want nu ik Christus door het geloof van verre gezien heb en omhelsd, verlang ik sterk naar de dag van Zijn komst in het vlees. Straks zullen wij Hem zien van aangezicht tot aangezicht."

U zult zeggen: Dat staat allemaal zo niet in de Bijbel.

Ja, dat zeggen de biblicisten ook, maar het staat er toch tussen de regels door en dat komt uitdrukkelijk tot uiting, zowel in de woorden van Naäman als in de woorden van Eliza. Het is Naäman niet echt kwalijk te nemen dat hij zo spreekt, want de man was er niet bij opgevoed.

Nochtans is het dwaas te denken dat een kruiwagen modder uit de tuin van de man Gods heiliger of mystieker zou zijn als de grond in Syrië, want den gelovigen zijn alle dingen rein. Immers, het geloofsgebed heiligt de dingen die ten dienste staan van het Koninkrijk der hemelen.

Anderzijds zijn het zulke ondergeschikte dingen dat de

profeet er geheel geen aandacht aan schenkt. Bij Eliza voerde de liefde Gods de boventoon en zag over al die bijkomstigheden heen.

Er was maar één ding van belang, namelijk dat Naäman het ware geloof deelachtig was en als de Boom goed is, dan zijn er vanzelf goede vruchten.

Heilige vanzelfsheid is echter wat anders dan automatisme. Maar het is ónmogelijk, dat degenen die Christus door een waar geloof ingeplant zijn, geen vruchten voortbrengen der bekering waardig. Daar staat God voor in.

U zegt: Moet de gelovige zich dan niet inspinnen?

Alles wat 'moet' hoort niet thuis in het leven der genade, dat is wettisch. Er moet niéts, of het moet een 'heilig moeten' zijn, maar dat is heel wat anders.

In de Kerk van Christus heeft alles zijn bestemde tijd en we moeten geduld hebben met al degenen die niet in de christelijke religie opgevoed en gebakerd zijn, opdat wij hen geen ergernis zouden geven, want dat is tegen de leer van Christus. We moeten daarom nooit beginnen met buitenkant- reformatie, want daar komen alleen maar kerkscheuringen uit voort, laat staan dat wij onze westerse cultuur op de heidenwereld zouden willen overbrengen, voorzover deze cultuur niet in strijd is met Gods geopenbaarde wil.

Eliza was gelukkig geen Nederlander, want heb je één Nederlander, heb je een kerk, en heb je twee Nederlanders dan heb je een afscheiding.

Eliza was de Geest van Christus deelachtig en de vrucht des Geestes is liefde!

We moeten altijd onderscheid maken tussen de wereld in de kerk en een wereldse kerk. De wereld is welkom in de kerk, als dat niet zo functioneert, is de kerk geen kerk meer maar een sekte, maar als de kerk zich werelds gedraagt, mogen we dat niet vérdragen.

De doopleden des verbonds hebben zich overeenkomstig Gods Woord te gedragen en zij hebben op elkaar acht te slaan. Een hoofddekseel voor de vrouw in de eredienst is bepaald geen bijkomstigheid, net zomin de haardracht dat is (1 Kor. 11). Zo is er veel meer te noemen.

Het ziet alles op Christus en Zijn gemeente (Ef. 5:23), waarin de vrouw haar roeping te verstaan heeft, volgens de leer der apostelen (1 Tim. 2:9-15).

Wie hierin wijzer wil zijn dan God, die bedriegt zichzelf en is zonder waarachtige bekering van het Heilig Avondmaal des Heeren uitgesloten.

De raad der kerk heeft niet voor niets de sleutelen des hemelrijks toebetrouwd gekregen, namelijk om die te gebruiken overeenkomstig het bevel van Christus (Matth. 16:19), maar die sleutelen liggen doorgaans te roesten, omdat de kerken in hun volle breedte Laodiceaans geworden zijn.

De Kerk van Christus zal echter alleen wonen en onder de heidenen niet gerekend worden (Num. 23:9).

De apostel der liefde schrijft aan zijn geliefde kinderen in Christus: *“Heb de wereld niet lief”, 1 Joh. 2:15a.*

Waarom schrijft Johannes dat?

Niet omdat de levende Kerk de wereld liefheeft met haar hart en met haar vernieuwde gemoed, maar opdat zij hun afkomst en hun “vleselijk zijn”, niet zouden vergeten en de Wet niet van haar geestelijkheid zouden beroven. Want de Wet is geestelijke en dan is de Kerk het niet. God is geestelijk, en dan zijn wij vleselijke, verkocht onder de zonden.

Johannes vermaant dus de kinderen Gods om recht naar het Evangelie te wandelen, want als we de Wet hanteren als een doe-regel, dan wandelen we niet meer recht naar het Evangelie, maar dan hebben we de wereld lief, omdat we hoereren met onze eerste man die echter gestorven is.

De Kerk is met Christus gekruist, want die van Christus zijn,

hébben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden (Gal. 5:24).

De Wet is niet de rechtvaardigen, maar de ongelovigen gezet. Waarom dan nog de Wet prediken voor Gods volk? Om gedurig er aan herinnerd te worden dat het vlees zich der Wet Gods NOOIT onderwerpt. Het kan ook niet. *“Want het vlees begeert tegen den Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, alzo dat gij niet doet, hetgeen gij wil det”, Gal. 5:17.*

De nieuwe mens in Christus bedrijft geen actieve heiligmaking, want zij is in Christus heilig, en het vlees, ofwel het lichaam der zonde, blijft zoals het is: onheilig, onrein, goddeloos.

Hoe is er dan sprake van heiligmaking?

Doordat de nieuwe mens het vlees overwint door de Geest der heiligmaking en des geloofs. *“Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof”, 1 Joh. 5:4.*

Het lichaam der zonde wordt niet zwakker, maar de nieuwe mens krijgt meer en meer de overhand, als het recht ligt.

Dat zegt Paulus in 2 Korinthe 4:16: *“Daarom vertragen wij niet; maar hoewel onze uitwendige mens verdorven wordt, zo wordt nochtans de inwendige vernieuwd van dag tot dag.”*

Dikwijls overheerst het vlees de nieuwe mens in Christus, doch de Geest komt onze zwakheden te hulp (Rom. 8:26) en geeft de nieuwe mens de overwinning door het geloof.

“Wie is het, die de wereld overwint, dan die gelooft, dat Jezus is de Zoon van God?” 1 Joh. 5:5.

Gods volk wordt door lijden geheiligd, want zij is met Christus gekruisigd. De oude mens is niet af te sterven, want die is gestorven en wat er overblijft. S het lichaam der zonde, ofwel het stoffelijke overschot van de oude mens.

De Heere heeft mij geloofsbevindelijk dit inzicht geopenbaard, en nadien is mij de last opgelegd om te leren dat de opstellers van de Heidelbergse Catechismus zich

onbijbels uitgedrukt hebben, als zij leren dat de waarachtige bekering bestaat uit de afsterving van de oude mens en de opstanding van de nieuwe mens. Dat is niet bijbels, want voor al Gods volk geldt dat de oude mens gedood IS, en dat leert ook Paulus in Romeinen 6: *“Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zon de dienen”, Rom. 6:6.*

Gods volk heeft de oude mens met al zijn werken uitgedaan (Kol. 3:19) en de nieuwe Mens, Christus, aangedaan. En in Romeinen 7 leert Paulus dat als onze de eerste man (dat is de oude mens onder de Wet) gestorven is, wij niet meer onder de Wet van de eerste man verkeren.

De oude mens verkeert onder de Wet en komt nooit onder de genade. De oude mens -en ik kan het niet genoeg herhalen- is de werkheilige mens in zijn onverzoende staat voor God door de toerekening van de ongehoorzaamheid van de eerste Adam. Die mens moet sterven.

Door de toerekening van de gehoorzaamheid van Christus worden we een nieuw schepsel in Christus.

Dan is die oude mens der Wet gedood en dat geschiedt in de doorgang door de enge poort.

En dan nog blijft de wedergeboren mens belast met het lichaam der zonde, ofwel het stoffelijke overschot van de oude mens, ofwel het vlees en het vlees doet niets dan zondigen.

Al die labadistische volmaaktheidsdrijvers in onze dagen hebben de waarheid niet aan hun kant, want *“indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij ons zelve, en de waarheid is in ons niet”, 1 Joh. 1:8.*

Als ik hoor dat Gods volk wordt opgezadeld met de Wet, gaat het van binnen malen, omdat dan het blijvend offer van Christus niet meer centraal staat, maar de vrome mens. Dat kan ik niet verdragen.

Gooi al uw ‘goede werken’ maar op de mesthoop, want we

zijn slechts tot de mesthoop bekwaam.

Het is Christus alléén, Die de pers getreden heeft en niémand van de volkeren was met Hem.

Dat feit wordt waar in de rechtvaardigmaking toegepast en in het leven der heiligmaking alleen maar bevestigd. Als dat uw geloofsbevinding niet is, geliefde lezer, hebt u geen bijbelse bevinding. Gelukkig volk dat tot de mesthoop bekwaam is en niet verder komen kan, want voor dezulken is Christus Alles. *“U dan die gelooft is Hij dierbaar”,* en dat blijft Hij tot in eeuwigheid. Christus alléén, Christus gehéél, Christus Alles!

Naäman hebben we ondertussen wel wat lang laten wachten, maar hij staat nog steeds voor de deur van Eliza’s woning. Nadat zijn knechten een bak met grond uit de tuin van de profeet geschept hebben, zegt de Syriër tot Eliza: *“Eliza, mij rest nog één zaak en dat moet van mijn hart. U weet dat mijn heer de koning de afgoden dient, waaronder de afgod genaamd Rimmon. Nu ik tot het geloof gekomen ben, weet ik dat een afgod niets is. Ik hecht er totaal geen waarde aan. Buiten Israëls God bestaan er geen goden (1 Kor. 8:4). Echter, als mijn heer het huis van Rimmon zal zijn binnengegaan om zich voor Rimmon neder te buigen, leunt hij altijd op mij, anders valt meneer voorover. Om dat te voorkomen geef ik mijn heer een handje, want anders zet hij de hele boel op stelten. Meneer Rimmon kijkt al als een loerende beer en als de koning op z’n neus in de goot zou vallen, is het hek helemaal van de dam, want dan kijken er twee met een gezicht als een onweerswolk. Ik voor mezelf geef voor die hele ceremonie nog geen cent, ik moet er zelfs heimelijk om lachen. De koning zal het vroeg of laat wel aan mij merken dat ik de draak ermee steek, maar ik moet die arme man met listigheid vangen (2 Kor. 12:16). De HEERE vergeve toch uw knecht in deze zaak.”*

Naäman had vergeving der zonden van verleden, heden en

toekomst ontvangen (zie Kantt.) en nu vraagt hij vergeving voor het feit dat hij de koning van Syrië een handje geeft bij zijn nederbukking voor Rimmon.

Bij degenen wiens zonden vergeven zijn, valt het niet moeilijk om vergeving te vragen, hetgeen Naäman hier doet ten aanzien van zijn dienstbetrekking aan het hof van de Syrische koning.

De rechtzinnigheid in onze dagen doet Naäman in de ban en noemt zijn bekering alleen maar uitwendig, maar dan moeten dezulken de Kanttekeningen maar eens lezen.

Als we oren gekregen hebben om het Woord te verstaan, dan zullen we Naäman nooit een uitwendige bekering aansmeren, want dan verstaan we niets van de bekering der heidenen.

Naäman was in der waarheid tot bekering gekomen (2 Kon. 5:17 - Luk. 4:27), en hij had zich in het verleden schuldig gemaakt aan het dienen van de afgod, genaamd Rimmon. Daarvoor vraagt hij vergeving, namelijk van het verleden. Naäman ontving echter vergeving van verleden, heden en toekomst. Dat wordt bevestigd uit de mond van Eliza: "Ga in vrede!" (= Sjaloom). Saloom is het Hebreeuwse woord voor vrede dat in heel het OT wordt gebezigd voor de ware vrede. Kanttekening S bij 2 Kon. 5:18 kan ook aldus bekwaamelijk naar de Hebreeuwsen tekst worden overgezet: "In deze zaak vergeve de HEERE uw knecht; wanneer mijn heer in het huis Rimmons is ingegaan om zich daar neder te buigen, en hij zich op mijn hand geleund heeft, en ik mij in het huis Rimmons heb nedergebogen; als ik mij [alzo] heb nedergebogen in het huis Rimmons, de HEERE vergeve toch uw knecht in deze zaak"; sprekende alzo niet van het toekomstige, maar van het verledene, waarvan hij vergiffenis begeert. Zie een gelijk antwoord 1 Sam. 1:17.

Volgens de Hebreeuwse grondtekst vraagt Naäman dus vergeving van zijn afgoderij in het verleden bedreven. Als de Hebreeuwse tekst ook op de toekomst doelt, namelijk dat

Naäman alsnog in het huis van Rimmon is gegaan, dan is er nog geen reden tot verdachtmaking, aangezien we moeten verstaan dat Naäman in een heidense context verkeerde en daarin terugkeerde en dat hij niet in een verbondssituatie overging, waarin de Joden wel verkeerden.

Naäman was niet alleen krijgsoverste, maar ook de lijfwacht van de koning van Syrië en ambtshalve moest hij de koning lieflijk ondersteunen in zijn nederbuiging voor Rimmon. Vanzelf is deze daad voor bondelingen niet te conformeren met het ware geloof. Dat gold natuurlijk ook voor Naäman, want hoewel hij zijn hart niet meer in de afgoderij had; had hij die koning geen hand moeten geven, maar had hij veeleer rimmon van zijn sokkel moeten trappen. Naäman zal echter naar zijn land teruggekeerd zijn in het geloofsbesef dat een afgod niets is in de wereld, en dat er geen ander God is dan Eén (1 Kor. 8:4b). Naäman had absoluut geen respect meer voor de valse godsdienst waarin hij geleefd had. De gelovige gezindheid van Naäman was dus een gans andere dan de bizarre gezindheid van koningin Beatrix jegens de valse godsdiensten.

Hoe het ook zij, Naäman had zijn leven niet meer in de zonde, maar hij had nog wel enige heidense gewoonten, waarvan hij inwendig wel afstand had gedaan, maar uitwendig en ambtshalve kon hij daar niet op staande voet mee breken. Dat was wel een zwakte, maar daarvoor vraagt hij vergeving, tenminste, als de tekst in de toekomstige tijd moet worden verstaan, hetgeen niet aannemelijk is, zoals de kanttekeningen dat vanuit het Hebreeuws bewijzen. Eliza kijkt naar de gezindheid van Naäman, en die was uit God. Vandaar dat Eliza Naäman zegent met de woorden: "Ga in vrede!"

Degenen die beweren dat Naäman tot de afgoderij was teruggekeerd en derhalve een schijnbekering had, maken een bizarre vergissing en vervalsen Naäman's oprechte getuigenis uit 2 Kon. 5:17. Daaruit blijkt dat Naäman niet

meer de afgoden zou offeren, omdat hij de Heere in der waarheid vreesde. Als bekeerde heiden stond hij echter niet in de traditie van de reformatie, om het zo maar eens te zeggen, en daarin was hij niet opgevoed, noch onderwezen, maar moest hij leven in een heidense cultuur, met alle toeters en bellen die daar mee gepaard gaan. Net zoals de Moorman als een eenzame bekeerling terug moest keren naar het heidense Morenland.

Hoewel Naäman zijn hart er niet in had, zal hij het gaan in het huis van rimmon niet volgehouden hebben, aangezien het leven der genade doet breken met alle zonden, omdat de Heilige Geest Gods kinderen in al de Waarheid leidt en omdat de genade heerschappij heeft. Maar Gods volk heeft altijd wel te strijden met de zonden die in hen overgebleven zijn, want de volmaaktheid die zij hebben, hebben zij in de toegerekende gerechtigheid van Christus (1 Kor. 1:30) en niet in hun gedrag in de eerste plaats. De wedergeboren gezindheid die Gods kinderen in Christus hebben, doet hen jagen naar het wit, tot den prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus (Filip. 3:14), waartoe zij van Christus Jezus gegrepen zijn. Dat gold ook Naäman.

Als we de afgoderij van Salomo eens vergelijken met de vergeven zwakheid van Naäman, wie zal dan nog een steen durven werpen op de begenadigde Naäman de Syriër? Salomo is zwaar gestraft om zijn afgoderij, met name omdat hij een Jood en bondeling was. Ook koningin Beatrix is bondeling, maar haar gedrag is heidens en profaan. Koning Salomo kwam in de schuld met zijn wandaden, maar dat wordt nu juist gemist bij het Oranjehuis. Bovendien heb ik kon. Beatrix nog nooit zo horen getuigen en om vergeving horen vragen zoals Naäman gedaan heeft en dat maakt nu net het wezenlijk verschil uit tussen de zaak van Naäman en het profane zondagsschennende moskeebezoek van kon. Beatrix, een profaniteit die door het Reformatorisch Dagblad schaamteloos wordt gladgestreken. Beatrix heeft het ware

christendom reeds lang de rug toegekeerd en vervalst. Ook zij zal Gods bestraffing ter harte moeten nemen en zich radicaal moeten bekeren, of zij zal volharden in haar vijandschap en verloren gaan.

Degenen die de vergeven zwakte van Naäman vereenzelvigen met het profane moskeebezoek van kon. Beatrix weten dus niet wat zij doen, aangezien kon. Beatrix geen heiden van afkomst is, zoals Naäman dat wel altijd geweest is.

Tot de moskeebezoekende en zondagsontheiligende kon. Beatrix zou Eliza absoluut niet gezegd hebben wat hij tot Naäman wel gezegd heeft: "Ga in vrede!" Veeleer zou Eliza datgene tot kon. Beatrix spreken hetgeen hij tot de profaan ligende Gehazi zeide in 2 Koningen 5:26-27. Het van twee walletjes willen eten; twee heren willen dienen, God en de mammon tegelijk, kan niet anders dan door God bezocht worden. Naäman kan het dienen van twee heren echter niet verweten worden (2 Kon. 5:17).

Staande op de Areopagus heeft Paulus niet eerst al die vreemde afgoden de kop afgehakt, maar gepreekt over de onbekende God. Paulus wist dat als God mensen bekeert, zij zelf de afgoden wel vaarwel zouden zeggen.

Als Naäman, de Syriër, in Israël had blijven wonen, stond de zaak er geheel anders voor. Maar nu Naäman naar zijn land wil terugkeren, hangt Eliza aan deze kwestie geen gewicht.

Hij gaat er zelfs niet op in. Staande voor het aangezicht des HEEREN zegt Eliza tot Naäman: "*Ga in vrede.*" Shaloom! Met andere woorden: "*De HEERE zegene u, en behoede u! De HEERE doe Zijn aangezicht over u lichten, en zij u genadig! De HEERE verheffe Zijn aangezicht over u, en geve u vrede!*" Num. 6:24-26.

4. Het bedrog van Gehazi

Nu rest mij nog de droeve afloop van deze geschiedenis te vermelden, om dan met een woord van toepassing te

besluiten.

Nog maar even geleden heeft Naäman de terugreis naar zijn land aanvaard, of hij ziet de knecht van Eliza hem achterop komen. Het speet Gehazi geweldig dat zijn heer, de profeet, niets van Naäman's schatten aangenomen had. Zijn hart wordt met geldgierigheid vervuld, hetwelk een wortel van alle kwaad wordt genoemd.

Gehazi zweert zelfs in de Naam des HEEREN dat hij Naäman een fortuin uit zijn zakken zal kloppen.

Zo snel zijn bedrieglijke benen hem kunnen dragen, holt hij de stoet van de Syrische krijgsoverste achterna.

Naäman ziet de knecht van Eliza komen en stijgt inderhaast van zijn wagen en loopt Gehazi tegemoet, met de vraag: "Is het wel?"

Naäman vindt het dus wel een beetje vreemd dat de knecht van de profeet zo schielijk achter hem aankomt, en vraagt met de nodige reserve: "Is het wel?"

Je hebt altijd belijders en ambtsdragers, die hun gedrag en gelaat schielijk kunnen veranderen, zoals kameleons dat doen, al naar gelang waar ze zich bevinden en wie ze voor zich hebben. Dezulken delen ieders mening alleen om persoonlijk voordeel.

Gehazi was ook zo'n geestelijke kameleon. Hij ontnemt de krijgsoverste alle argwaan met een luchtig en luidruchtig antwoord: "Het is wél!"

Ik was eens op een begrafenis waar de dood werd weggemoffeld met een zee van bloemen. Ook trad er een zangkoor op van wel honderd man en even later klonk het refrein in m'n oren: "Hét is wél met mijn ziele..."

Ik keek er eigenlijk niet van op, want een mens wil nu eenmaal bedrogen wezen. De leden van dat zangkoor hebben het in hun dwaasheid wellicht nog gemeend ook dat het wel was met hun ziel, maar het bedrog was compleet!

Hoewel beider uitkomst hetzelfde is, lag het bij Gehazi nog wel wat anders. Gehazi loog opzettelijk. Het was helemaal

niet wel met hem, laat staan met zijn ziel.

Gehazi blijkt een doortrapte leugenaar te zijn, want hij spreekt in naam van de profeet, namelijk dat die hem gezonden heeft om twee jonge kandidaten in de theologie van enig geld te voorzien, waarschijnlijk omdat dezulken het doorgaans niet breed hadden.

Gehazi, doortrap als hij was, vraagt niet het meeste, hij verzoekt slechts één talent zilver en twee wisselklederen. Hij wist uit ervaring hoe vrijgevig iemand is wiens zonden net vergeven zijn. Hoe vals, hoe duivels, was deze Gehazi!

Geliefden, die Gehazi moeten we echter niet te ver zoeken, hij leeft in ons aller hart. We zijn allemaal de duivel toegevallen door onze diepe val in Adam. Er is van een mens van nature nooit iets goeds te verwachten. Weet u wat ons inwendig bederf uitmaakt? Dat we er een veel te positief mensbeeld op na houden, dikwijls ook nog na ontvangen genade. Maar dat is niet vruchtbaar, dat stinkt naar verrot vlees. Gods Woord leert ons dat u en ik van nature met de ganse wereld voor God verdoemelijk zijn.

O, wat zijn we daar toch ver vandaan in onze dagen. Zelfs in zogenaamde bevindelijke kringen weet men nauwelijks meer hoe God een mens bekeert.

Dát de Heere nog mensen bekeert, is onbetwist, maar als het openbaar komt, wordt het generaal verdacht gehouden, omdat men weinig of niets weet van de ware bekering en het leven in en door Christus. God gaat echter door met Zijn raad te volvoeren. Als Christus niet vele krachten kon doen vanwege het heersende ongeloof, zoals ook in onze dagen zo tastbaar is in de gevestigde kerk, verplaatst de Heilige Geest Zijn werkterrein naar een ander gebied, dorp, stad of land.

Soms slaat de Heilige Geest een geslacht over, om onverwacht en ongedacht heerlijk te werken in een volgend geslacht. De Heere werkt gewoonlijk wel in de lijn der geslachten, maar soms ook niet. Hij gedenkt evenwel aan Zijn verbond, maar niet op onze wijze.

Er zijn tekenen die erop wijzen, dat we aan het einde gekomen zijn van de volheid der heidenen en dat het volk der Joden nu aan de beurt is (Rom. 11:25-32).

God gedenkt aan Zijn verbond.

Goed, we keren weer terug naar Gehazi, die zijn gruwelijk voornemen reeds in de praktijk gebracht heeft.

Naäman is zo gul en goedgeefs dat hij Gehazi het dubbele geeft van het gevraagde, namelijk twee talenten zilver en twee wisselklederen.

Daarbij stuurde hij twee van zijn knechten mee om de vele kilo's zilver naar het huis van Gehazi te sjouwen.

Gehazi is wel zo slim om die twee knechten vroegtijdig terug te sturen, want die twee mogen niet weten waar het geld uiteindelijk voor bestemd is.

Gehazi collecteert zogenaamd voor een goed doel, maar in werkelijkheid is hij er alleen maar op uit om zijn eigen zakken te vullen. Lukraak geschenken of geld aannemen is zelden in Gods gunst, laat staan de wijze waarop Gehazi iemands geld aftroegelt.

We moeten ons altijd biddend afvragen of we iets uit Gods linker- of rechterhand ontvangen. Krijgen we iets in Gods gunst of onder de toelating? Maken we aan mensen onze (financiële) nood bekend of alleen aan de Heere?

Wie ook in deze vertrouwt op 's mans benen, wil God geen hulp of heil verlenen. Maak alleen de Héere uw noden en zorgen bekend. Als u uw geloofsvertrouwen op God stelt, zult u nooit beschaamd uitkomen, geliefden. Dan zullen de rammen van Nebajoth u dienen.

Dan kunt u ook de verzekeringsbank missen als kiespijn. Werp al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u, kind des Heeren! Ik heb trouwens nooit gezien de rechtvaardige verlaten, noch zijn zaad zoekende brood.

Gehazi was een misdadiger, want hij misbruikt de Naam des Heeren en die van de profeet en hij neemt het geld op een onrechtmatige manier in ontvangst.

Zijn oogmerk is van het laagste soort. Maar we zullen zien dat God alles openmaakt.

We kunnen de mensen afpersen, maar we kunnen voor God niets verbergen. God brengt alles een keer aan het licht, ook als mensen ons belasteren en gruwelijke leugens in onze schoenen schuiven.

Het is de duivel om het even waarmee en door wie hij Gods werk verdacht wil maken, kon het zijn om het te vernietigen. En als de hemel dan ook nog van koper lijkt, dan kan het goed benauwd wezen in het leven van Gods kinderen.

Soms lijkt het of God ook aan de kant van de tegenpartij staat. Dan maken alle duivels uit de hel hun rondedans. Dan wordt het geloof gelouterd, als door vuur!

Dat zien we zo duidelijk in het leven van Job. De man is verdacht gemaakt, zelfs door zijn naaste vrienden, maar als Job op de puinhoop zit van zijn bestaan, triomfeert zijn geloof: *"Ik zal als goud uitkomen. Ik weet dat mijn Verlosser leeft!"*

De duivel kan een ballon opblazen om Gods werk te lasteren, maar geen krijg kan de wasdom van Gods Koninkrijk verminderen of verhinderen.

Het is een duivels werk, mensen, als u als instrument van de duivel gebruikt wordt om Gods kinderen in een kwaad daglicht te stellen op grond van loze verdachtmakingen.

God houdt getrouw Zijn Woord. Hij zal de verraders en de huichelaars op Zijn tijd en wijze ontmaskeren.

Hoe menigmaal moet de Kerk niet zuchtend kermen: *"Twist met mijn twisters Hemelheer. Ga mijn bestrijders toch te keer. Wil spies rondas en schild gebruiken, om hun gevreesd geweld te fnuiken. Belet hun d' optocht, treedt vooruit, zo worden z' in hun loop gestuit..."*

Ach, ze doen het u niet aan, kind des Heeren, maar ze raken Gods oogappel aan. Dat is gevaarlijk, dat is levensgevaarlijk. 't Is zelfs gevaarlijk om met de persoonszonden van Gods volk de straat op te gaan. Dat doet geen mens gratis. Ook als

Gods volk zondigt doet zij niet goedkoop, want zondigen tegen de liefde verdient de bodem der hel. Toch neemt God het toch voor Zijn volk op, om Christus' wil, hoewel ze wel Vaderlijk gekastijd worden.

Ik heb het hier over persoonlijke zonden van Gods volk en niet over de zonde tegen de zuivere leer, want als Gods kinderen en knechten zondigen tegen de leer en een dwaalleer invoeren, dan moeten zij wederstaan worden in aller tegenwoordigheid, zoals Paulus bij Petrus deed toen hij met de Joden veinsde.

God laat Zijn ware knechten echter niet bespotten, ook niet als zij gevallen zijn in de zonde.

Kijk maar naar Simson, die na gezondigd te hebben, een speelbal wordt voor de filistijnen. Maar als dan de wraak Gods zich openbaart in de tempel van Dagon, storten er duizenden filistijnse spotters van de top van eer in eeuwige verwoesting neer.

God weet echter ook de zonden van Zijn volk te bezoeken. Schoon zij om hun zonden, straffen ondervonden, ligt Gods volk toch voor rekening van Christus voor tijd en eeuwigheid beide. Wacht u voor de zonde, kind des Heeren, want als Gods Naam om uwentwil gelasterd wordt, is dat erger dan de dood. Bij Gehazi lag dat anders. De man kende geen genade en dan doe je alles voor je eigen rekening.

Gestolen goed gedijt niet! Dat is geestelijk niet minder waar. Geestelijke smokkelwaar moet vroeg of laat weer ingeleverd worden. Velen zijn stiekem bekeerd.

Je kunt met dezulken wel een eindje wandelen, maar nooit geheel naar het einddoel. Dezulken haken altijd vroegtijdig af, vooral als je gaat vragen hoé ze aan één en ander gekomen zijn.

Ik verbaas me er weleens over hoeveel praatstof sommige belijders hebben. Dikwijls zijn de meeste verhalen in twee zinnen samen te vatten, maar goed, nu moet je dezulken eens in twee woorden afvragen vanwaar zij komen en waar

zij heen reizen. Dan weet men ineens nergens meer van.

Als Gehazi het fel begeerde geld in veiligheid gebracht heeft, keert hij terug naar zijn meester.

Eliza kijkt hem onderzoekend aan en stelt een ontdekkende vraag: "Vanwaar Gehazi?"

Eliza hoeft niet veel woorden te gebruiken om de huichelaar te ontmaskeren. De Wet heeft niet veel nodig om de leugen te achterhalen en bloot te leggen.

"Vanwaar Gehazi?" - "Vriend, waartoe zijt gij hier?"

Was die man nu maar direct met de waarheid op de proppen gekomen en berouwvol aan de voeten van zijn meester gevallen, dan had de profeet wellicht voor hem gebeden of God hem deze zonde wilde vergeven, maar nee, hij ontkent zelfs één moment weggeweest te zijn.

"Uw knecht is noch herwaarts noch derwaarts gegaan."

Verbijsterend wat een bedrog! En dat voor het aangezicht van de man Gods!

Als mensen een toegeschroeid geweten hebben, zijn dezulken in staat om met de hand op de Bijbel te zweren hetgeen haaks op de waarheid staat. Dat is de praktijk van de SGP! 't Helpt niet, mensen. God kunnen we niet bedriegen. Zijn ogen doorlopen de ganse aarde.

Ananias en Saffira verkochten hun have en goed en legden een deel van de opbrengst voor de voeten der apostelen. Ze deden voorkomen alsof het de gehele opbrengst betrof. Petrus, vervuld zijnde met de Heilige Geest, ontmaskerde dit echtpaar en zij moesten hun hels bedrog met de tijdelijke en eeuwige dood bekopen.

Ook op Eliza rust de Geest en hij ontmaskert Gehazi door hem letterlijk te vertellen hoe vreselijk hij gehandeld heeft.

"Ging niet mijn hart mede, als die man zich omkeerde van op zijn wagen u tegemoet?"

Als de Geest in ons woont maakt de Geest soms dingen bekend waar de natuur nooit achter komt. Petrus keek dwars door Simon de tovenaer heen en ontmaskerde de

huichelaar ter plaatse.

Uit hetgeen Eliza verder tot Gehazi zegt blijkt dat Gehazi zich een soort paradijs wilde verschaffen met het geld van Naäman. Eliza wacht het antwoord van zijn knecht niet eens af. Hij zegt hem het oordeel aan, namelijk dat de melaatsheid van Naäman tot hem zal keren. En terstond werd Gehazi zo wit als sneeuw, vanwege de melaatsheid, en zijn zaad tot in eeuwigheid.

Later, in 2 Koningen 8:4-5 wordt opnieuw de naam van Gehazi genoemd en het lijkt alsof hij dan genezen is van zijn melaatsheid. De Kanttekeningen menen echter dat dit voorval vóór de historie van Naäman zou zijn geschied, hoe het ook zij, de man is in de handen van God gevallen en God heeft Gehazi geoordeeld naar zijn werken.

Naäman, de Syriër, reisde evenwel zijn weg met blijdschap, omdat zijn naam geschreven stond in het boek des levens des Lams. Zijn dankbaarheid vloeide voort uit de bediening van de biddende en dankende Hogepriester.

Weet u wat Christus bidt voor de Zijnen? *“Heilig ze in Uw waarheid”, Joh. 17:17a.*

Wie heiligt er? God de Vader! Wie worden er geheiligd? Gods volk. Wie doet het dus? God! Als God Zijn volk heiligt, zondert Hij ze af tot Zijn dienst. Ze zijn heilig in Christus en ze worden geheiligd om in de krijg geduchte daden te doen. *“Mijn hart, o Hemelmajesteit, is tot Uw dienst en lof bereid”* (gemaakt).

Naäman kon zijn goud missen als kiespijn, nu het genadegoud zijn hart vervulde. Hij zal op zijn terugreis wel met volle borst gezongen hebben: *“Mijn hart, vervuld met heilbespiegelingen, zal ‘t schoonste lied van ene Koning zingen...”*

Ja, die man kon zingen. Zingt u bevindelikh mee, geliefden? Of keert u als een Orpa naar uw afgoden terug, nu Naäman’s reis er bijna opzit?

De naam van Naäman, de Syriër, komt in het Nieuwe

Testament nog één keer terug, en daar zijn we dit boekje mee begonnen, en we wensen er ook mee te besluiten, namelijk met Lukas 4:27-30. *“En er waren vele melaatsen in Israëel, ten tijde van den profeet Eliza; en geen van hen werd gereinigd, dan Naäman, de Syriër. En zij werden allen in de synagoge met toorn vervuld, als zij dit hoorden. En opstaande, wierpen zij Hem uit, buiten de stad, en leidden Hem op den top des bergs, op denwelken hun stad gebouwd was, om Hem van de steilte af te werpen. Maar Hij, door het midden van hen door gegaan zijnde, ging weg.”*

Er zijn vele geestelijke melaatsen in onze dagen die het bloed van Christus onrein achten, door ONGELOOF! Velen zijn bekeerd in eigen oog, maar kennen Christus niet door het geloof. Anderen zeggen Christus te kennen, maar niet als het Einde der Wet. Beide partijen hebben hun huis op zandgrond gebouwd. Wel ‘bekeerd’, maar niet gereinigd door het bloed van Christus. Wel aan het Avondmaal, maar geen kennis aan de dood van Christus. Wel ambtsdrager, maar niet opgesloten in de voorbedding van de grote Ambtsdrager. Wel herder en leraar, maar vreemdeling aan de opzoekende zondaarsliefde van de Goëde Herder.

Maar weet wel, als u op zo’n grote zaligheid geen acht slaat, dat Christus door het midden van u doorgaat en u voor eeuwig verlaat. Hoeren en tollenaars zullen u voorgaan in het Koninkrijk der hemelen. Och, of u heden bekende wat tot uw zaligheid dienen moet. Is de Heere God, dient Hem, is Baäl god, dient hem.

Wat zegt u? Wilt u God dienen? Komt niks van terecht, geliefden! Christus is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven tot een Rantsoen voor velen. Nóg is er plaats...! Die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet. Amen.